ВЕРЕСЕНЬ

1977

Київ

ВЕРЕСЕНЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 18 (1012)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Уряд США, який на словах виступає за мир, роззброєння і нерозповсюдження ядерної зброї, на ділі розпочав черговий етап гонки озброєнь: прийняв рішення про виробництво нової зброї масового знищення — нейтронної бомби.

(З газет).

ПРИКАЗКИ НАРОДНІ НА ТЕМИ МІЖНАРОДНІ

**Говорить як лис,
а за пазухою камінь держить...**

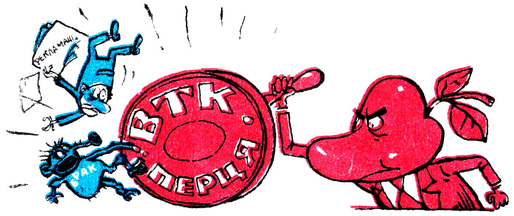

„Чокнуті“

Ні, ні, це не про людей! Боронь боже! Про людей так казати — хуліганство. А за хуліганство, як відомо, по голівці не гладять, хуліганство з рук не сходить. Щось інше — будь ласка, а хуліганство — ні.

Чокаються, як відомо, чарками. І чокаються часом так запально, що від того чокання чарка — в дрібну крихту. Але чарка — що, дрібниця. Копійчана справа, пішов у «Госптовари» та й купив нову. А от... Проте в розвиток теми, дозволимо нагадати ще про одну приємну і смачну річ. Продаються такі собі вафельні коржі спеціальні. Господині знають для чого вони. З них (додавши відповідно крему) роблять смачні домашні торти — «наполеони». Так, от, кожна господиня знає, скільки тих коржів одним на один класти треба, щоб технології і максимальної ваги дотриматися, щоб спідній корж витримав вагу коржів верхніх, щоб не репнув, не поламався, не покришився, щоб із «наполеона» аморфний кисіль не вийшов.

А тепер про смачні і привабливі речі типу «чарка — торт» досить. Тепер до фактів і цифр перейдемо. До сухих цифр і до сумних фактів.

Перший факт, правда, не сумний, а зовсім навіть навпаки, бо він засвідчує, що біля станції Ямниця височать корпуси Івано-Франківського азбестошиферного комбінату. І не просто собі височать, а щось у тих корпусах робиться. Дальші факти дозволять вам пересвідчитися, що робляться там надзвичайно потрібні і корисні речі, комбінат росте і розбудовується.

Раніше тут був лише цементний завод, а тепер уже комбінат, котрий, окрім цементу, виготовляє шифер і азбестоцементні труби. Наскільки ці штуки потрібні для нашого грандіозного будівництва, як їх (і з яким нетерпінням!) чекають на сотнях новобудов, зможе вам пояснити перший-ліпший випускник дитячого садка.

Ми на цьому питанні зупинятися не будемо, ми знову за факти і цифри візьмемось, підемо далі.

Рік від року комбінат план перевиконує, і цей факт — явище відрадне. У минулому, наприклад, році комбінат по балансових прибутках виконав план на 114,5%. І факт приємний, і цифра справна. А ось вам ще цифри: якщо два роки тому на комбінаті брак складав 1,5%, то в цьому році лише 0,04%! Воно й приємно і зрозуміло — п'ятирічка якості у розпалі!

Але... Ось вам факти неприємні. Торік комбінат одержав більше 300 рекламацій за недоброякісну продукцію. Тільки за 8 місяців минулого року — 264 по шиферу. Надходять рекламації і в цьому році, і все на битий шифер.

У чому ж річ? А в тому, що шифер — матеріал наче й міцніший, ніж скло, але й в нього є межа міцності. На залізничних вагонах, в яких перевозять скло, в обов'язковому порядку пишеться: «Обережно! Не штовхати! З гірки не пускати!» На шифер ці залізничні привілеї чомусь не поширюються. На вагонах, напіввагонах, в яких по залізниці перевозять шифер, ніяких застережливих написів.

Ну от. А «чокаються» не лише чаркамн. Вагони і напіввагони при формуванні поїздів, та ще коли їх пускають з гірки, так часом «чокаються» буферами, що луна йде гаєм аж ген попід Карпатами! І від того «чокання» з шиферу скалочки робляться, і приходять ті скалочки на будівельні майданчики, і аж ніяк тії скалочки не тішать будівельників, і пишуть будівельники рекламації на Івано-Франківський азбестошиферний комбінат (брак, мовляв!), і зазнає комбінат збитків.

І ще одна деталька.

У ГОСТі 20430/75, затвердженому і введеному в дію Постановою Державного Комітету Ради Міністрів СРСР у справах будівництва від 9-го січня 1975 року, в пункті 5-му вказується: «кількість листів шиферу в стопі не повинна перевищувати 150». Ясно? Куди ясніше!

Інструкцій для домашніх тортів типу «наполеон» немає, але справна господиня зайвого вафельного листа зверху не покладе, думаючи про спідній...

Що ж до Львівської залізниці, то невідомо з яких причин там існують свої порядки, на ГОСТ там не зважають, в стопу замість 150 листів шиферу там кладуть аж 180. Верхнім — нічого, а спідні — в череп'я. Отак...

Обурливий факт? Ого! Збитки чималенькі? Ого-го! Комбінат не винен, а на ньому гріхи залізничників виснуть. Комбінат плани перевиконує, а будівельники, котрі замість цілих листів шиферу череп'я з вагонів вигрібають, комбінат такими словами згадують, що нам тут цієї слова навести якось навіть соромно.

Коли вагони, спускаючись з гірки, буферами «чокаються», коли в стопі замість 150 листів шиферу (за ГОСТом!) — 180, тоді шифер «чокнутим» надходить на будівельні майданчики. А коли листи шиферу «чокнуті», з них багато не набудуєш.

Там, на початку нашої розмови, згадувалось, що й дрібне хуліганство нікому з рук не повинно сходити. Чому ж таке неподобство, така безгосподарність має з рук сходити? А чи не «чокнути», кого слід на Львівській залізниці, по кишені так, щоб аж луна пішла гаєм аж ген попід Карпатами?

Г. ЛОЗУН.

perec-ua.
perec-ua.

Потрібна кваліфікація

(Із записів невідомого, знайдених на Рівненщині)

Гоща. Стою перед районною лікарнею. Милуюся. Наша робота. ПМК-1 тресту «Ровносільбуд». Треба б чіпляти на фасаді таблички. Як ото в Києві. Мовляв, будували такі-то і такі. Рік тому здали.

Дівчата у білих халатах. Виносять щось у мішках. Уже восьмий мішок винесли. Набитий ущерть.

— Що носите, дівчата?

— Підлогу. Зі стоматологічної поліклініки. З пологового будинку вже повиносили. Було сімнадцять мішків...

Зіпсували настрій. Кольнуло серце. Зайшов до головного лікаря.

— Послухайте...

Не чує. Дивиться на стелю. Блідий-блідий. А на стелі — жовто-бурі плями.

— Послухайте,— прошу,— у мене серце.

— І в мене серце,— каже скупо.— Ще й голова.... Скрізь, де проходять труби, отак тече.

Мислю собі: «Не буду людині ще більше морок завдавати. Піду в аптеку. Візьму валідолу».

Нещодавно ми здали 25-квартирний житловий будинок по вул. Червоноармійській, № 80. На першому поверсі — аптека.

Йду повз будинок. Новосели молотками стукають. Сокирами цюкають. Пилками пиляють. Вікна рівняють. Двері підганяють. Підлогу фарбують. Стіни фарбують.

Приємно. Як-не-як, твоя частка в цьому.

Повернув за ріг. Перестрибую з сухого на сухе. Плигнув на сходи аптеки:

— Рятуйте! Провалюся!

Якийсь чоловік з приміщення, мабуть, аптекар:

— Чого репетуєте? Коли бачите, що сходи і так в землю сіли, нічого на них стрибати.

— Валідолу! — благаю.

— Якого валідолу! Бачите, що приміщення аптеки ще порожнє. Не можемо вселитися, бо недоробок безліч...

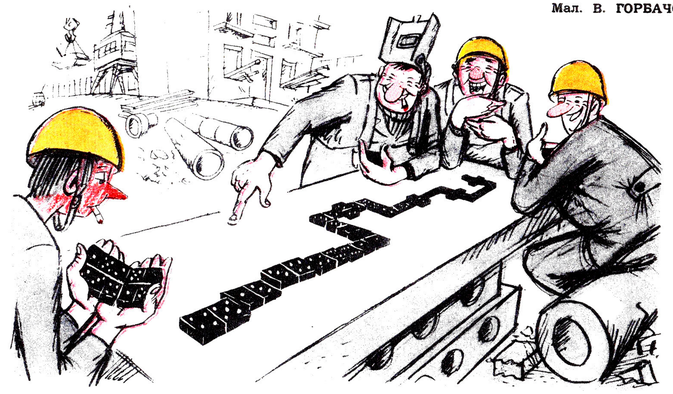

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ну й Іван, навіть у доміно не зіграє без браку!

— Води...

— Де я вам візьму води? З білої хмароньки натисну? Нема у будинку води. Щось із трубами неладно....

— Помру...

— Не помрете. Інші не вмирають...

* * *

На об'єкті у селі Велика Клецька Корецького району — «чепе». Мурували стіни школи. Пішли на обід. Вітер подув. Стіна впала...

На об'єкті в колгоспі імені Леніна у Корці — «чепе». Будували гараж на 48 автомашин і на 44 трактори. Сіла ворона. Перекриття рухнуло...

Те ж саме скоїлося з навісом у цьому ж колгоспі. Тільки після того, як сів горобець.

Радимося. Що робити?

Прийшли до єдиного висновку. Вина проектантів. Захопилися сьогоднішньою модною легкістю.

Проектують стіни і стелі, а не проектують підпор.

Вирішили відродити давні традиції. Знову впровадити у будівельну практику атлантів.

Тепер постало питання: де їх брати?

Шукати затоплену Атлантиду, щоб витягувати атлантів з дна океану, одразу відмовилися. Нерентабельно.

Пробували ліпити своїх. Розсипаються.

Притарабанили з парку спортсменку. Оту, що диск метає. Пробували забрати диск і підняти догори руку. Не вийшло.

Є пропозиція. Відрядити одного товариша на пошуки і заготівлю справжніх атлантів.

Відрядили. Повернувся. Привіз п'ять штук. Тільки руки в них не підняті догори, а схрещені на животі. Ми ставимо. Вони падають. Виявилося, що це не атланти. Кам'яні степові баби.

Прийшли до остаточного висновку: заготівельникові атлантів потрібна кваліфікація. Вирішили. Просити начальника пересувної механізованої колони № 1 В. О. Павленка і керуючого трестом «Ровносільбуд» М. Т. Симонова виклопотати у вищих інстанціях кваліфікованого спеціаліста-атлантознавця. Який міг би консультувати атлантозаготівельників. Без такої кваліфікованої одиниці об'єкти, не дочекавшись приймальних комісій, і далі падатимуть.

Записи знайшов і до друку подав спец. кор. Перця Є. ДУДАР.

Телеграфне Агентство Перця

ПОВІДОМЛЕННЯ ТАП

4 серпня 1977 року, завітавши до гастроному № 13 фірми торговельних послуг «Київ» і купивши там чайної ковбаси, Перець виявив у ній красивий металевий цвяшок. ТАП уповноважено висловити дирекції Київського м'ясокомбінату щиру подяку і повідомити їй, що даним цвяшком у головній залі постійно діючої «Виставки ширнетреба» прибито зобов'язання м'ясокомбінату щодо невпинного поліпшення якості продукції.

КЛАС ПРОСТО НЕБА

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). У сільські професійно-технічні училища, де можна набути спеціальності механізатора, бажаючих приймають, як відомо, після восьми класів. А як же задовольнити неперебірний потяг до техніки тих хлопчинів, кому до п'ятнадцяти ще далеко?

Цікавий з цього погляду експеримент, поставлений керівниками Черкаської механізованої колони № 11 та Христинівського району електричних мереж. Закінчивши реконструкцію електролінії у селі Сичівці Христинівського району, вони залишили посеред вулиці трактор, давши сичівським хлопчинам можливість у вільний від уроків час досконально вивчити складну машину.

Технічний стан трактора після півріччного стояння на вулиці (від нього залишилася тільки кабіна й деталі, які важко донести) свідчить, що клас просто неба користується великою популярністю серед майбутніх механізаторів.

СОЛОДКЕ ЖИТТЯ

КІРОВОГРАДСЬКА область (від власкора ТАП). Солодке життя влаштувало Петрівське районне об'єднання «Сільгосптехніка» механізаторові колгоспу імені Леніна М. Є. Горбачевському. Бурякозбиральний комплекс КС-6 та БМ-6, на якому він торік працював, не відремонтовано ще й досі, і т. Горбачевський одержав, таким чином, несподівану для себе відпустку. На подив працівників «Сільгосптехніки», механізатор нею дуже незадоволений.

МЕТАМОРФОЗА ОДНОГО ЧОЛОВ'ЯГИ

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

На роботу...

...до каси.

Дулі на прив'язі

БАЙКА

Кривить душею я не стану,
Коли відомо і без того,
Що сад у хитромудрого Івана
Один із тих,
Яких
Ще не було ні в кого.
А в тім саду є диво з див
За всі часи теперішні й минулі:
На кожнім дереві сто сорок п'ять сортів
Щороку плодоносять груші-дулі.
Про дулі ті по всіх усюдах
Давно вже слава розійшлась,
Одначе розгадать те чудо,
Як не старались люди, —
Ось!
Іван умів гостей приймати:
Свій досвід у прославленім садку
Він починав завжди передавати
Із перваку
Чи коньяку,
А то й з ректифікату —
По пляшечці на брата.
Охоче гості досвід переймали.
Коли ж в очах двоїтись починало,
Іван тієї ж миті,
Скінчивши щедрі гулі,
Він вів гостей під груші знамениті
І всім давав... по дулі.
...А садівник один тямущий,
До речі, зовсім непитущий,
До нього прямо в сад забрався,
Коли ще все купалося в росі,
На груші глянув і розреготався:
Вони були... прив'язані усі.
Побачивши людину у своїм саду,
Хитрун відчув біду,
Бо ж невідомий був не п'яний.
І тут прорвало враз Івана:
— Та як, зухвальцю, ти посмів
Залізти в сад в ранковий час?.. —
На що відвідувач спокійно відповів:
— А дулі, дулі-то... на прив'язі у вас?..

Усі оті, що люблять дим пускать у вічі,
Повинні пам'ятати повсякчас —
Настане день, і люди скажуть:
— Чоловіче,
А дулі, дулі-то... на прив'язі у вас!..

Іван МАНЖАРА.

Дали перцю!

Чого тільки не виробляв, яких тільки номерів не демонстрував ошелешеним землякам директор Гайсинського районного будинку культури на Вінниччині І. В. Боднарчук! Детально про його вибрики на культурній ниві розповідалося у фейлетоні «Пабло, або Іван Васильович міняє професію», що був опублікований у № 8 «Перця» за 1977 рік.

Заступник начальника головного управління культурно-освітніх установ Міністерства культури УРСР тов. А. І. Ситенков сповістив редакції, що факти, наведені у фейлетоні, дійсно мали місце. За грубе порушення фінансової дисципліни І. В. Боднарчука з посади директора звільнено. Міністерство культури зобов'язало Вінницьке обласне управління культури вжити дійових заходів до поліпшення роботи по добору та вихованню своїх кадрів та зажадало посилити контроль за дотриманням державної і фінансової дисципліни.

Розповідь-репортаж

— Як у вас їдальні по селах — гарні?
— Гм-м... як сказати. Є, звичайно, й гарні. Але якби їх частіше перевіряли, то краще було б...

(Із розмови, почутої в Лохвиці).

І ми поїхали перевіряти...

Епізод перший, до якого так і проситься заголовок «Іван киває на Петра...»

Їдальня села Піски робкоопу «Червонозаводський». Брудно. Серветок на столах немає — про них тут ніколи й не чули. Жоден холодильник на кухні не працює. Зіпсований і холодильник-вітрина, тому в нім, крім сухих оселедців, нічого немає. Завідуюча їдальнею В. Л. Тупозлєєва складає вину на заступника голови робкоопу В. П. Котляренка. Той на — голову робкоопу М. І. Кодаша. Голова в свою чергу — на заступника... Тим часом буфет-вітрину заполонюють мухи, а в шафах-холодильниках снують павутину павуки. А в їдальні щодня харчується 100—120 чоловік. А продукти зберігати ніде...

— Це не моєї системи, — одразу ж відкараскався директор комбінату громадського харчування т. Отришко, який теж поїхав з нами. — У мене не так. От поїхали — глянете...

Епізод другий, у якому майже підтверджуються слова директора

Глянули в їдальню села Яхники. Навіть понюхали. Переконалися, що справді «не так». На кухні пахло чимось скислим. Запах привів нас до миски з картоплею. Нею саме збиралися начиняти вареники. Ми вчасно зупинили кухарів. Санітарний лікар В. І. Аксьонов, який теж був із нами, раптом заявив, що картопля свіжа і — мало того — щойно зварена! Чим він мотивував — важко сказати. Але його спроба реабілітувати харчовий заклад спантеличила навіть завідуючу їдальнею Галину Федорівну Сергієнко, яка накинулась на кухарів: «Я ж вам скільки разів казала, щоб завжди вчорашню картоплю собакам викидали, а ви у вареники пхаєте!..» «Не так» у Яхниках було і з водою. Тут її носили дівчата відрами з колодязя, бо водогін не працював. І в буфеті було «не так». Горілку продавали задовго до одинадцятої ранку, а на закуску пропонували не сухого оселедця, а консерви «сайра» — з позначкою на заіржавілих коробках, що виготовлені вони вісім років тому...

Усе ж інше було «так»: холодильники не працювали, бруд на кухні, не було серветок на столах і т. д., й т. п.

Епізод третій, у якому йдеться про зниклі котлети, книгу скарг та про різницю між селом і містом

Не працювали холодильники і в їдальні села Сенча...

Не працювали і в кафе-закусочній на станції Юсківці (село Лука). І воду тут тягали відрами, згадуючи «незлим тихим» завідуючого кафе Миколу Григоровича Лахна, який ніяк не спроможеться відремонтувати у помпі мотор. І брудно було в залі та на кухні. От на тій кухні ми й побачили купу котлет. Чимось вони здалися підозрілими. Не санітарному лікареві, звичайно, а нам. Не встигли наблизитися до столу, як котлети блискавично зникли. Працівники, на чолі з кухарем Т. І. Щербою, стали гаряче запевняти нас, що їх продали відвідувачам. Ми й поспитали в чотирьох молодиків (більше нікого в залі не було), які на смак котлети. Ті обурилися. «Ви що, — вигукнув один, — ми ще не настільки п'яні, щоб тутешніми котлетами закусувати!..»

У кафе-закусочній затрималися найдовше. Чекали, поки буфетниця К. М. Карась знайде книгу скарг. Нарешті відшукала. В книзі — ні скарг, ні подяк. Та й хто ж напише, коли її ховають під замком...

— Чого ви ховаєте книгу?

— А якщо вкрадуть? — щиросердно здивувалась буфетниця.

І вона мала рацію. Адже подібне трапилось у Лохвиці, в їдальні № 1. Тільки там знайшли вихід: завели нову книгу. Хоча відвідувачі, дивлячись на бруд у залі, відвертаючи носи від несмачних борщів та погляди — од нечистих ложок і виделок, подейкують, ніби книгу знищили самі працівники їдальні, бо там, мовляв, багато скарг було...

Але ми заговорилися: розмовляли про село, а звели на місто. От про село, вірніше, про сільські їдальні, й висловився під кінець директор комбінату громадського харчування т. Отришко:

— Знаєте, село — не місто. Не ті умови... Добре, хоч такі їдальні є. Де ви кращі знайдете-побачите?..

Епілог, у якому хочемо спростувати тезу директора

Так от, шановний Дмитре Петровичу, і знаходили кращі, й бачили. У вашому ж, Лохвицькому районі, недалеко від ваших харчових закладів. Є їдальні. І які! З квітами не лише в залах, а й на кухні, із водопроводом і каналізацією, кофеварками й картоплечистками (про кофеварки й картоплечистки у їдальнях вашої системи й не чували ще!), із чистотою та порядком, і з такими смачними стравами, що й у лохвицькому ресторані не завжди такі покуштуєш! То — їдальні колгоспів імені Кірова, «Росія», «Перемога комунізму». Зауважимо, що голови тих господарств — Савелій Сидорович Головко, Олексій Іванович Сурмач та Герой Соціалістичної Праці Микола Тимофійович Юрченко — не мають спеціальної кулінарної освіти, та й, коли на те пішло, їдальні не входять до їхньої, так би мовити, компетенції. Для них головне — вирощувати врожаї, збільшувати поголів'я тваринництва, давати молоко. А вони, бачте, ще й ваші функції взяли на себе. І як взяли! Дай бог все життя вашим «харчовим точкам» так працювати!.. Між іншим, нещодавно в колгоспі імені Кірова відбувся районний семінар директорів шкіл. Не виключено, що зібрали їх там саме через те, що в їдальні смачно готують.

Отож і думається, шановний Дмитре Петровичу: чому б і вам не організувати семінар у тому господарстві? Хай повчаться **харчовики,** як годують людей **нехарчовики.** До речі, можете запросити на той семінар і голову робкоопу «Червонозаводський» Миколу Івановича Кодаша, і вашого безпосереднього шефа — голову райспоживспілки Михайла Семеновича Кривня. Та й з районного керівництва когось. Ну, скажімо, заступника голови райвиконкому Сергія Яковича Чубаренка, бо йому ж якраз і підпорядковане громадське харчування району й торгівля. І вони, й ви — усі разом повчитеся, досвід переймете... А чому б і ні?

Спец. кор. Перця
Ів. НЕМИРОВИЧ.

Полтавська область.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Радіоточки в селі не працюють, от жінки й бігають слухати «останні новини» тітки Палажки...

ПЛАЧ АНОНІМНИКА

(Із циклу «У нас у Пуцьверінках»)

Отож малюють їх, анонімників, карикатуристи по газетах та журналах такими вже худющими та довгов'язими, такими злющими, що жовч ніби не тільки з жала-пера, а й з вуст капає.

Подивлюся я, подивлюся на оті малюнки — ні! Немає в наших Пуцьверінках отаких!

Тільки хто ж оту капость в усі усюди на людей чесних пише? Чому ж ото комісії одна за одною до Пуцьверінків унадились? Не те, що нормально працювати, — дихати не дають! Особливо голові колгоспу та секретареві парткому.

Я візьми та й заступися за них на зборах. І що ви думаєте? Анонім і на мене діжку дьогтю вилив: написав, ніби, коли ото я ще корів доїла, то в молоко воду лила. Ось тому-то, мовляв, у мене й рекорди, ось тому-то мені й нагороди...

Скільки я живу, ніщо отак не допікало, як оця неправда. Ну, думаю, постривай! Знайду ж я тебе, зміюко стожала! Будеш ти перед всією громадою одвіт за капості тримати!

І почала я придивлятися, почала я приглядатися. Спочатку до худих... Карикатуристам повірила. Навіть рідного чоловіка, Митрофана свого, не пожаліла. І йому ручку-самописку та папір підсувала. Думала, клюне. Ні! Між худими — жодної паскуди. Між нормальними — теж.

І взялася тоді я за пикатих. Я й сюди, я й туди — нема. Нащо вже завмаг Влас на дармового карбованця та на всякі каверзи охочий, а й той мій іспит витримав.

Вже хотіла кидати пошуки, як раптом... Іду якось Полтавою, глядь: Махтей Сіроштан. Ну, отой, котрого за крадіжку концентратів із ферми витурили, отой, що пика, мов підрешітка. Ніби ось-ось репне.

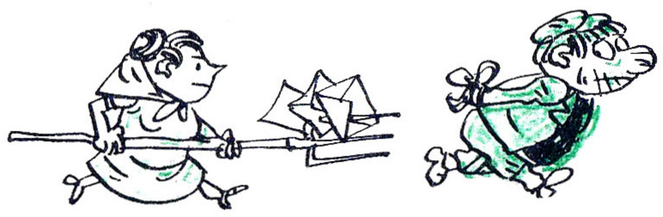

Дивлюся, значить, а він біля поштової скриньки. Конверти пхає. Запхав — і до зупинки. Мов злодюга, на всі боки озирається.

Так ось який він, анонімник! Ні тобі шиї довгої, ні очей булькатих, ні зла на пиці... Доки був біля скриньки — острах на ній проглядався, а як відійшов подалі — навіть посмішка на виду.

«Ах ти ж, — думаю, — іродова душа! Людям капость робиш та ще й радієш?»

Та мерщій до скриньки. Ви вірите, зопалу хотіла розтрощити її, щоб отой Махтеїв трунок вилучити, щоб йому ходу не дати. Коли зирк — міліціонер. Підійшла я до нього та й питаю:

— Що мені буде, як оцього ящика розіб'ю?

— Тюрма, — каже, — буде. У нас, — каже, — за Радянської влади жодної поштової скриньки не зламано.

Подякувала я йому та й на пошту, котрій ота скринька належить. Так і так, — завідуючій кажу. А вона вислухала та й відповідає:

— Не можем. Таємниця кореспонденції охороняється законом.

— Навіть анонімна? — допитуюсь.

— Навіть анонімна, — каже.

Почекаю, — думаю, — доки Махтей черговий трунок до поштової скриньки нестиме. Отоді він із моїх рук не вислизне.

Підмовила Митька, нашого завідуючого клубом, та ще кількох молодиків і чатуємо. Коли це тільки-но з Пуцьверінків чергова комісія поїхала, дивимось — і Махтей на Полтаву голоблі. Ну, ми, звичайно, за ним.

Догнали та:

— Знову, псявіра, анонімки несеш?

Не встиг він опам'ятатися, як ми й насіли, як ми й на лопатки його. Поклали — і за пазуху. Вісім анонімок у різні інстанції вилучили. А він як схопиться, як залементує:

— Пробі! Рятуйте! Грабіж серед білого дня!

— Не кричи, — кажу, — не допоможе. Перед народом поставимо.

Як він не просився, як не загрожував, а ми таки привели його на тік, де ото в жнива людей найбільше. Витягли на воза, щоб у всіх на виду, та й кажемо:

— Умів капостити, умій і одвіт тримати!

Глянув Махтей — не тік, а море людське. Мало з воза не впав. А тоді як заплаче — отакими-о сльозами.

— Людоньки! — аж стогне. — За віщо ж кара така?.. Ну, писав... Так ви думаєте, це легко? Думаєте, настрочив та й радуйся? А експертизи? А нові методи слідства? А око людське? А страх, що попадешся?

Та й почав розказувати, як він боявся, як навіть серед літа в рукавицях писав, щоб відбитків пальців на папері не лишити, як тремтів, коли ото їхав до Полтави, до поштової скриньки, як жінки та дітей боявся, щоб не застали його за паскудством...

Розказує і плаче. Добре ж, як то сльози каяття, як то його сльози, а не крокодилячі...

Яким ДАВИДЕНКО.

м. Полтава.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У конторі колгоспу ім. Фрунзе (село Петьково на Чернігівщині) бухгалтером по розрахунках працювала Онанченко В. Ф., а касиром — Петько Н. І. Зібралися якось подруги та й почали одна одній скаржитися на те, що кожного дня їм доводиться гроші нараховувати і видавати, та все людям, а не собі. Аж настрій псується.

Минув деякий час після цієї розмови, і колгоспники помітили, що настрій у них значно поліпшився. У 1976 році замість Петько касиром стала працювати Ткаченко А. Г. І теж веселенька ходила. І теж, як і Онанченко та Петько, — завжди при грошенятах.

Про все це до редакції написали спостережливі колгоспники.

Після втручання у цю справу Перця начальник Талалаївського районного управління сільського господарства тов. Н. Г. Скульбеда повідомив, що у колгоспі проведено документальну ревізію. Нею виявлено, що Онанченко, вступивши в злочинний зв'язок із Петько та Ткаченко, поцупила разом із ними 5410 крб. колгоспних грошей.

Вироком народного суду Талалаївського району Онанченко В. Ф. засуджено до семи років позбавлення волі, а Петько Н. І. — до шести років з конфіскацією всього належного їм майна. Ткаченко А. Г. засуджено до трьох років позбавлення волі умовно. А голову колгоспу Волоха Н. С. та головного бухгалтера Потеряйла А. М. за безконтрольність в обліку коштів притягнуто до дисциплінарної відповідальності.

Троянди у течках

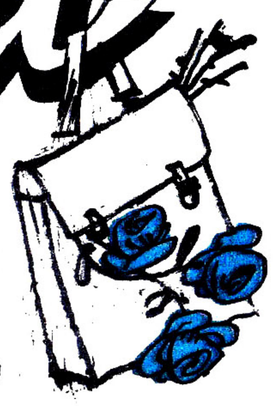

Є кілька істин, в яких ні на мить не сумнівається львів'янин: він п'є найкраще пиво, ласує найсмачнішими в світі цукерками і, з огляду на душу населення, споживає найбільше на Правобережжі квітів. На місяць, на квартал, на рік — показник найвищий. Троянд, гвоздик, роменів — в усьому твердо попереду.

Квіти у Львові носять у руках, часом — у течках (так у нас називають невеличкі модерні портфелики). Це вже як кому до вподоби. Останнє — тоді, коли радість, піднесений настрій не мають найменших ознак недозволеної інтимності чи якихось підпільних переживань, як у випадах із течками.

Але там, де добре, мусить бути ще краще. Такого висновку дійшов кілька років тому начальник Львівського ремонтно-будівельного управління зеленого господарства Степан Миколайович Омелян. Людина він рішуча, до того ж досвідчена у бухгалтерії. Розширення площ квіткових оранжерей не лише сприяло б дальшому заквітчанню львів'ян, а ще й зміцнило б і фінансовий стан підприємства.

Отож була замовлена документація, і в липні 1974 року почалось будівництво безстелажної оранжереї по вулиці Стрийській. А вже за півтора роки, велика і, зрозуміло, компетентна комісія на чолі з заступником начальника облкомунгоспу Емілем Івановичем Гоздогом виїхала на місце, оглянула будову і в переддень нового, 1976 року визнала за можливе прийняти об'єкт в експлуатацію, про що підписала відповідний акт. За введення оранжереї в дію було, як водиться, видано кілька тисяч преміальних. Дотримали й інших вимог протоколу.

Ви помітили, що радісна подія сталася під Новий рік? Це несе в нашому оповіданні певне смислове навантаження. Те, що тоді відбулося, має всі, як нині мовиться, параметри святкових бурлесків, любительських фокусів, новорічних містифікацій. Бо хіба іншої пори будівельники наважились би, а замовники погодились би випустити в світ таке чудо, яким постала на вулиці Стрийській оранжерея? Ніколи. Тільки новорічним жартом можна назвати підписаний тоді акт. До речі, його чомусь не торкнулись ручки головних осіб: ні Степана Миколайовича Омеляна, який замовляв, ні начальника РБУ № 1 міськрембудтресту Михайла Григоровича Бірмана, який виконував роботи. Натомість у паперах чомусь порозписувались інші особи, які нині не збереглись на посадах. До речі, тов. Омелян, коли я його запитав про таке ігнорування важливого документа, лагідно заявив, що він підписав би його, коли б до нього звернулись. Як бачите, усе просто: в тому передноворічному вихорі хтось забув звернутися до Степана Миколайовича, а сам він теж не згадав про своє квіткове дітище...

Поруч із вищезгаданим актом у папки ліг і гарантійний лист, в якому рембудуправління № 1 зобов'язувалося до 15 січня усунути недоробки. Будівельникам не можна відмовити в сміливості. Річ у тім, що нормально освіченій людині треба витратити кілька днів, щоб лише прочитати реєстр невиконаних робіт, а їх же треба було за два тижні зробити! Між іншим, коли я показав цей список знайомому будівельникові, то він довго не міг вимовити й слова. Пізніше признався, що думав, ніби я пропоную йому прочитати виробничий роман. Лише речення: «Не завершено монтажу водопроводу», «не завершено електромонтажних робіт» і «не завершено монтажу газопроводу», — примусили його повірити, що то не художня книжка: романи так не закінчуються.

Але будівництво, як бачимо, може завершуватись і цим. У зданій в експлуатацію безстелажній оранжереї (тепер, до речі, говорять, що вона розрахована на зовсім інші кліматичні умови, на зразок сочинських) на зиму не селились навіть миші, боячись втратити найдорожче — життя. Тим часом нові «потужності» викликали організаційну перебудову всього зеленого господарства. Для більш гнучкого користування новими виробничими площами (в порядку довідки — 6.570 квадратних метрів) було створено радгосп «Декоративні культури» — з відділеннями, штатами, зарплатами і т. д.

Хто має під рукою олівець, хай займеться підрахунками, а я, з свого боку, скажу, що лише три місяці тому кілька десятків перших троянд було зрізано в оранжереї, зданій в експлуатацію ще в 1975 році! А інакше й не могло бути — тільки в кінці нинішньої зими оранжерея була підключена до системи водопостачання. І зовсім недавно її засклили. До речі, подачу тепла не налагоджено й досі, а побутові приміщення нагадують житло Робінзона Крузо ще до того, як він зустрівся на своєму острові з козою.

Новорічний презент — так називають між собою квітникарі нову оранжерею — не був чудом сам по собі. Він викликав ще одне диво, яке називають, делікатно висловлюючись, викривленням звітності. Виробничий об'єкт, введений в експлуатацію, повинен приносити якусь користь, економічну віддачу. Без цієї умови ніщо не будується. А як же холодна, безводна оранжерея? Виявляється, вона давала прибутки!

Після цього повідомлення легко повірити в те, що Котигорошко запускав свою булаву на навколомісячну орбіту і що Іона плавав у череві кита, а потім писав спогади. Їй-їй, можна повірити. І я повірив би, якби С. М. Омелян і Е. І. Гоздог не зглянулись над моїми розумовими муками і не повідомили, для роз'яснення, таке: «прибутки» з оранжереї на Стрийській і, зрозуміло, її видатки (тут лапок не треба, це — правда) перекривалися за рахунок інших дільниць зеленого господарства. І так протягом усього часу. Й нічого. Ніхто за це не постраждав.

Ось таким робом ішла у Львові боротьба за збільшення квіткового фонду. Як ви, напевно, розумієте, наші комунальники мають усі підстави ховати нечисленні квіточки, вирощені в новій оранжереї, по течках. Щоб не привертати до них зайвої уваги.

В. ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

ПОЧАЛИ...

В майстерні трактори стоять давно.
Їх треба відремонтувати...
Промовив Никін: «Хлопці, почнемо!»
І почали... у карти грати.

Володимир ЛАТИНІН.

Мелекеський район
Ульяновської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Беріть, це не кавун, а ціла симфонія!

ФРАЗИ

● *У студентів апетит інколи з'являється після обіду в студентській їдальні.*

● *У одних варить голова, а в інших — жінка.*

● *Їздив із вітерцем у голові.*

● *Забрався так високо по службовій драбині, що його відразу помітили усі родичі.*

Володимир ЧЕВНОВИЙ.

● *На листі коханій за звичкою написав: «До друку, З прим.».*

● *Поважайте особисту власність, не живіть чужим розумом!*

● *У ледацюги завжди роботи непочатий край.*

● *Деякі так копають яму іншому, що не підкопаєшся.*

А. ЛЕВ.

ПЕРШІ КРОКИ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

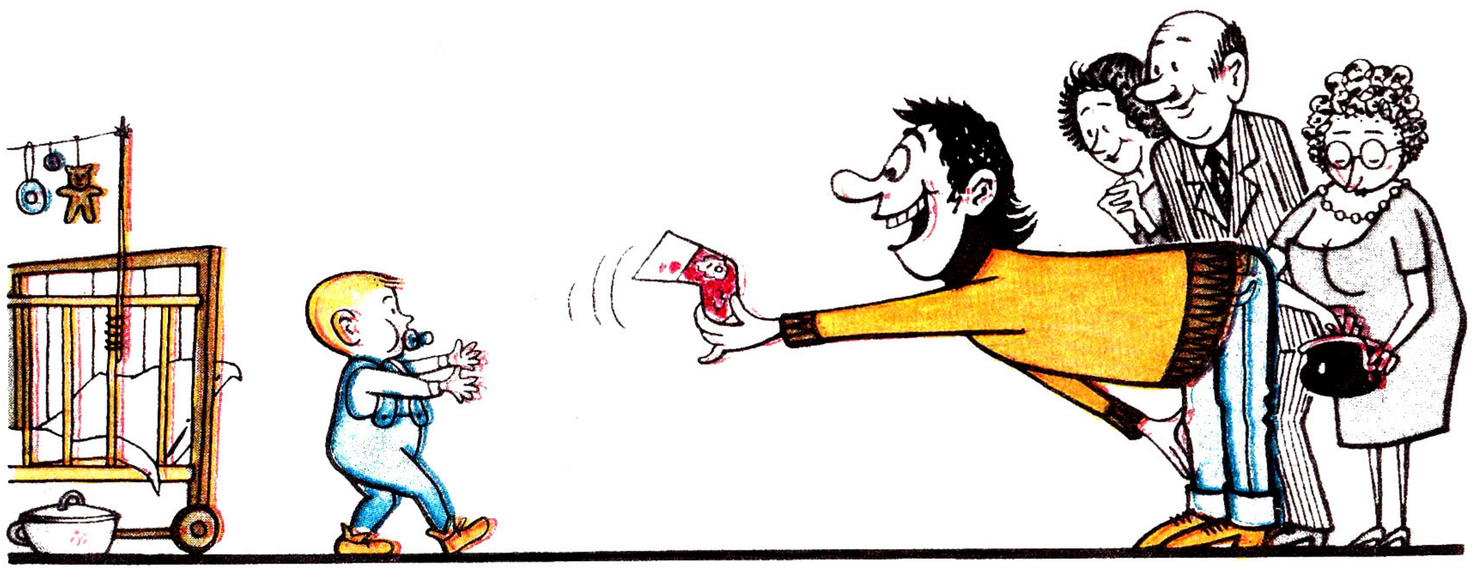

— Топай, топай сміливіше, Додику!

ГУМОРЕСКА

ЗІПСОВАНИЙ ТЕЛЕФОН

Голова обласного Товариства по врятуванню на воді товариш Поплавко подзвонив по міжміському.

— Слухай, Бакенович... Намічається захід обласного масштабу. Програма під девізом: «Виплив сам — допоможи товаришеві!» Що? Лише один ставок? Вистачить одного. Це де? У «Світанку»? Глибину заміряй обов'язково. На базі цього ставка проведемо змагання водолазів-рятувальників. Чому в тебе? Перспективу треба бачити. Скоро до вас проведуть канал. Чим зустріне велику воду ваше районне товариство? Отож... Май на увазі — кореспонденти будуть. Лекторська бригада, самодіяльність клубу водників. І все таке інше. Так що не торгуйся, а берись за підготовку. До зустрічі...

* * *

Керівник районного Товариства по врятуванню на воді Бакенович кілька хвилин сидів у глибокій задумі, а потім почав накручувати диск телефонного апарата.

— Алло! Колгосп «Світанок»? Покличте Каюка... Здоров був, ентузіаст ти мій безвідмовний... Уся надія на тебе. Та при чому тут внески? Гірше, братику. Захід намічається. Що? Ні, ні, юшка тут ні до чого! Юшка відпадає. Скажи-но краще, як твій ставок? Ще не пересох? От і чудово. Бригада до нас їде, Павлику. Актори, водолази. Словом, показові виступи. Ну, й торгівля підключається... Тож не гуляй, а в темпі забезпечуй кворум. Давай, натискуй...

* * *

Інструктор по спорту колгоспу «Світанок» зітхнув і почухав потилицю. Почухавши, схопився за трубку.

— Галинко, зв'яжи мене з другою. Хай розшукають Василя Загрібного... Василь?.. Каюк біля телефону. Фізкульт-привіт!.. Я до тебе ось з яким питанням. Попередь своїх слюсарів і всіх ремонтників, щоб у неділю зранку на ставок прийшли... Та нічого особливого. Масове гуляння буде. Фокусники з міста, автомагазин. Пиво? Може, й пиво... Ну, домовились? Дивись же, щоб усі були...

* * *

Бригадир ремонтників Василь Загрібний бадьорою ходою пішов до слюсарів, що саме обідали в їдальні польового табору.

— Хлопці, у неділю всім бути на ставку, — оголосив весело. — Форма одягу — парадна. Кожному мати по тарані... Як це навіщо? Ну й нездогадливі!.. Щойно Павло дзвонив із контори. Попередив: автомагазин до нас приїжджає. Свіже пиво привезуть...

Володимир ГЛИГАЧ.

м. Херсон.

Ах, льотчики! Пілоти! Безстрашні авіатори! Хто з нас у дитинстві не заздрив вам, не захоплювався вами, не мріяв і собі колись одягти вашу розчудесну синю форму з золотими нашивками! Немає, мабуть, такої людини, котра, десь побачивши вас, не замилувалась би вами — завжди молодими, завжди підтягнутими, завжди красивими. Я вже не кажу про ті прекрасні якості, якими ви одвіку відзначаєтесь: прямота, чесність, товариськість, мужність, благородство... Одне слово, справжній підкорювач неба — це також і справжній лицар, справжній мужчина...

Тож хіба в когось повернеться язик звинуватити касирку Тетяну Миколаївну Ухань у халатному ставленні до своїх обов'язків! Ні в якому разі. Я на її місці вчинив би так само. Тобто з радістю дозволив би трьом мужнім авіаторам, котрі прибули у райцентр Близнюки на Харківщині для підживлення з неба посівів, розрахуватися за харчування в тутешній їдальні після закінчення усіх робіт — через місяць.

— У нас, розумієте, кожна хвилина облікована, — сказали вони, даруючи Тетяні Миколаївні три сліпучі посмішки. — Для нас, розумієте, головне — пошвидше туди, в піднебесся.

Тетяна Миколаївна зрозуміла. Зрозумів і весь персонал близнюківської їдальні. Авіаторів Харківського підрозділу, — Олександра Івановича Чибисова, Віктора Андрійовича Кононенка і Миколу Михайловича Коцарева — годували швидко і смачно. Та й як же інакше! Не часто з'являються у периферійних Близнюках представники такої романтичної, такої мужньої професії.

І от одного разу троє пілотів щільно пообідали, витерли губи, дружно хукнули, підводячись з-за столу, після чого злетіли у своє піднебесся й не повернулися. Як стало відомо пізніше, строк їхнього відрядження скінчився, і вони взяли курс на Харків.

А в їдальні виявилась нестача. Якраз на ту суму, на яку наїли, перебуваючи у Близнюках, славні авіатори. Назрівала неприємність, і тоді Тетяна Миколаївна насмілилася потурбувати їх у Харкові. Насмілилась аж за два місяці: все чекала, що благородні клієнти, котрі так вишукано дякували завжди колективові їдальні за смачну та поживну їжу, самі згадають про борг.

Врешті-решт, у відповідь на делікатне нагадування до Близнюків на ім'я Тетяни Миколаївни прийшов грошовий переказ від О. І. Чибисова. Твердою рукою в графі «для письмового повідомлення» Олександр Іванович вивів:

«ПОДАВИСЬ ЗА НАШІ ГРОШІ».

Вочевидь, харківські авіатори образились на Тетяну Миколаївну за те, що вона відірвала їх од небесних справ і примусила думати про земні дрібнички. Образились і вирішили продемонструвати свою прямоту і мужність.

Проте вийшло інакше. Вони продемонстрували звичайнісіньке хамство. Бо ж хамство — це таки хамство, навіть якщо воно одягнене в розчудесну уніформу з золотими личками.

В. ЧЕПІГА.

ЛИСТИ КОМЕНТУЄ ПОЕТ

ЯКЩО ДИВИТИСЬ У КОРІНЬ...

Оцей місток, що на фотознімку, зруйновано ще в січні нинішнього року. Але до цього часу ніхто не збирається його ремонтувати. Дітям же через місток — найкоротший шлях до школи, дитсадка...

(Жителі вулиць Зої Космодем'янської, Миколи Островського, Зарічної, Михайла Коцюбинського, що в місті Сіверську Донецької області).

Місток і справді — мов трухляк-колода,
Ступи на нього — не минеш біди.
Місток печально дивиться у воду...
Ну, а міськрада дивиться куди?

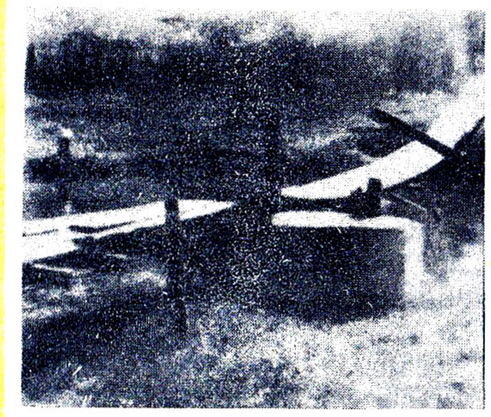

КОГО ПІД ДУШ!

Прийшла я з онучком своїм у нашу лазню. Заходжу до ванни, а звідти — фонтани гарячої води на нас. З усіх боків окріп — немає спасу. Що тут робити!.. І, взагалі, це не лазня, а казна-що. Стіни брудні, кругом повно грязюки. У дверях замість замків — величезні дірки...

(З листа О. Т. Руденко, яка проживає в м. Косові Івано-Франківської області).

Лиш там такі є ванни-душі,
Де хазяї черстві, байдужі.
От саме їх
Під той би душ
І там «пропарити» чимдуж!

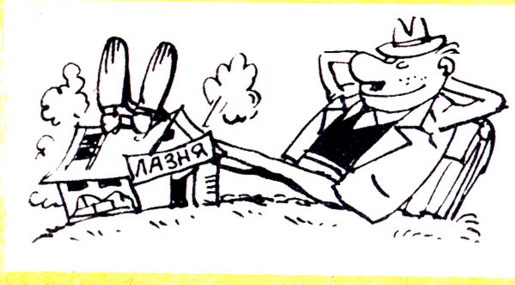

ПІСОК НЕ ПРОПАДЕ!

Почали ми фарбувати підлогу в нашій школі фарбою Дніпропетровського заводу хімвиробів і... вхопились за голову. На етикетці зазначено: «Фарба готова до вжитку. Лаку 40 процентів». Насправді ж там 40 процентів справжнього піску... От і виходить, що фарба начебто є, а фарбувати підлогу нічим.

(З листа директора Нечаївської восьмирічної школи на Черкащині О. С. Запорожця).

Рекламували: «Наша фарба з лаком!»
А в світ пішло,
Даруйте,
Те, що з маком...
І невідомо, де подівся лак,
Натомість маєм стопроцентний брак.
Самий пісок... Зате — висока проба,
Якраз такий,
Щоб драїть бракороба.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Сатиричні мініатюри

ЧОМУ ОБРАЗИВСЯ ВОВК!

— От після цього, брате, людям вір, —
Ображено промовив хижий звір: —
Ягнят, з яких шашлик приготували,
На мене знову, бачите, списали!..

Григорій ШАПОВАЛ.
Селище Вахрушев
Поронайського району
Сахалінської області.

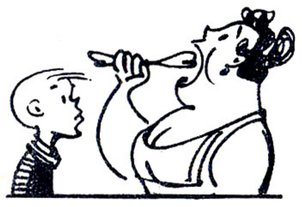

ХТО КРАЩЕ ЇСТЬ!

Мати знов свого синочка
Забирає з дитсадочка:
— Перевівся ти нінащо,
Став худим, немов тараня,
Ти скажи, моє ледащо,
Хто ж в садочку їсть найкраще?
— Тьотя Маня — няня...

У ЛІКАРЯ

— Різних термінів медичних
Я вже чув доволі.
Скажіть просто, що у мене?..
— Просто — алкоголік.
— А тепер скажіть те саме
Мені по-латині:
Маю ж якось пояснити
Я своїй дружині!..

ВІЧНА СТРИЖКА

Біля входу в перукарню
Напис лаконічний:
«Наша стрижка гарна й модна,
А до всього — вічна!»
— А чому, даруйте, вічна? —
Хтось не стримав подив.
— Жоден, хто у нас постригся,
Вдруге не приходив!..

Кость МИХЕЇВ.
м. Донецьк.

МОЖЕ!..

Балету — лібретто. Естраді — куплета.
Газеті — статейку. Журналу — ессе...
Людина, з якої не вийшло поета, —
Може усе!..

Микола СОМ.

ПЕНЬ-СЛАВОЛЮБ

Тепер мене запишуть
У історичні пні:
Людина знаменита
Сиділа на мені.

НАДВВІЧЛИВИЙ

До Сонця чемно пропищав
Комарик:
— Пробачте, я Вас часом
не затьмарив?!!

І ВАШИМ, І НАШИМ

Яка ж вона люб'язна,
Ця Телефонна Трубка —
І з ворогом, і з другом
Вуркоче, мов голубка.

Микола СКРИПНИКОВ.
м. Москва.

ДОРОГА

Дорога долю проклина собачу:
— Усе життя лише колеса бачу.

Володимир ЛЕВИЦЬКИЙ.
м. Скопин
Рязанської обл.

ТОВАР ЛИЦЕМ

— Купуйте посуд металевий, —
Рекламував Семен товари.
— Міцний, надійний і дешевий,
Витримує сімейні чвари.

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський.

Ахіллес: — Доведеться задовольнити твоє прохання: ти таки знайшов моє вразливе місце.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

ВОВК І КОЗЕНЯТА

ГУМОРЕСКА

Вовк, як завжди, був голодний. І принесена Сорокою звістка: «Коза пішла шукати паші, а семеро козеняток залишилися вдома самі,» — дуже його потішила. Вовцюра пожадливо облизався і став думати вголос:

— Звичайно, не така Коза дурна, щоб відповідно не проінструктувати своїх вилупків. Голими лапами їх не візьмеш — не відчинять нізащо. Тут потрібен ювелірний підхід.

І Вовк попростував до кузні.

— Чи не могли б ви мені, — звернувся до Коваля, — перекувати голос, сопрано зробити?

— Багато вас тут вештається охочих, — перебив сірого Коваль, — а я один. А для чого це тобі?

— У консерваторію хочу вступати, — не моргнувши оком, збрехав Вовк. — На вокальний факультет.

Коваль, проте, не розчулився.

— Роботи багато. Сільгоспінвентар он лежить неремонтований, а ліміт на вугілля до горна вибраний ще у першому кварталі. Та й два Осли тут щодня жити не дають: теж просять голоси поперековувати. У столичну оперу влаштуватися хочуть. До того ж, постачальники шлють тільки басові голосники.

— Я добре заплачу, — заскиглив Вовк, ковтаючи слину. — Виручіть бідного Вовка, не відмовте.

— Гаразд, — пом'якшав Коваль. — Заскоч тижнів через два — щось придумаємо. А... власне, для чого тобі сопрано? Хіба вовчий баритон гірший?

— Конкурс великий, — зітхнув Вовк, з сумом думаючи про те, що з години на годину Коза повернеться додому. — Вовчих баритонів — хоч відбавляй, не пропхнешся... Але я не те, що два тижні — два дні чекати не можу: екзамени на носі.

— Ну, то й іди собі, — штурхнув Коваль Вовка. — Співак мені знайшовся.

— Оце сервіс, — люто сплюнув Вовк, коли відбіг від кузні метрів на двісті. — Шкуру спускати треба за таке обслуговування.

Проте, яким сердитим Вовк не був, думки про інтимне знайомство з козенятами не покинув. Всепоглинаючий голод додавав ентузіазму. «Треба якось лапи пофарбувати у білий колір, — подумав Вовк. — Може, хоч так козенят обдурю». Відтак поспішив у напрямку лісового жеку.

— Вапна? — перепитали жеківці. — Ого, куди загнув! Можливо, тобі ще й пару козеняток свіженьких на додачу? — поглузували.

Вовк внутрішньо здригнувся, але виду не подав.

— Мені б лігво побілити, — не червоніючи, знову збрехав, — а то геть прокляті павуки поснували.

— Вапно у нас іще позаторік скінчилося. Зрештою, напиши заяву, при нагоді розглянемо: не вапна, то, може, хоч цвяхів виділимо. Або штахетника...

Пішов Вовк ні з чим. Іде сумний та невеселий, коли це назустріч — Лисиця.

— Чого, брате, зажурився? — питає.

— Та! — хижо сплюнув Вовк. — Будеш тут веселим! Хотів голос перекувати, щоб підробитися під Козу. Так Коваль паскуда попався: варить воду, а в діла — ні в зуб ногою. А в жеку бюрократ на бюрократі сидить. Кілограма вапна не вирвеш — отак дбають про рядового квартиронаймача.

— Ну, годі, годі, не гарячкуй, а краще послухай мудрої поради. На який біс тобі перековувати голос чи фарбувати лапи? І дорого, і марудно, і ніхто не дасть повної гарантії щодо успіху справи. Чи не простіше дістати довідку, що ти не Вовк, а Коза? Га? Я познайомлю з ким треба...

Вовк від радощів аж заляпав лапами. А вже через півгодини говорив під вікном козячої хати:

— Я не Вовк, я ваша мама. Ось і довідка з печаткою. Молока вам приніс.

Але вовча авантюра провалилася. Сіроманця козенята не впустили. Вони ще малі й не знають чудодійної сили круглої печатки...

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

м. Ровно.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

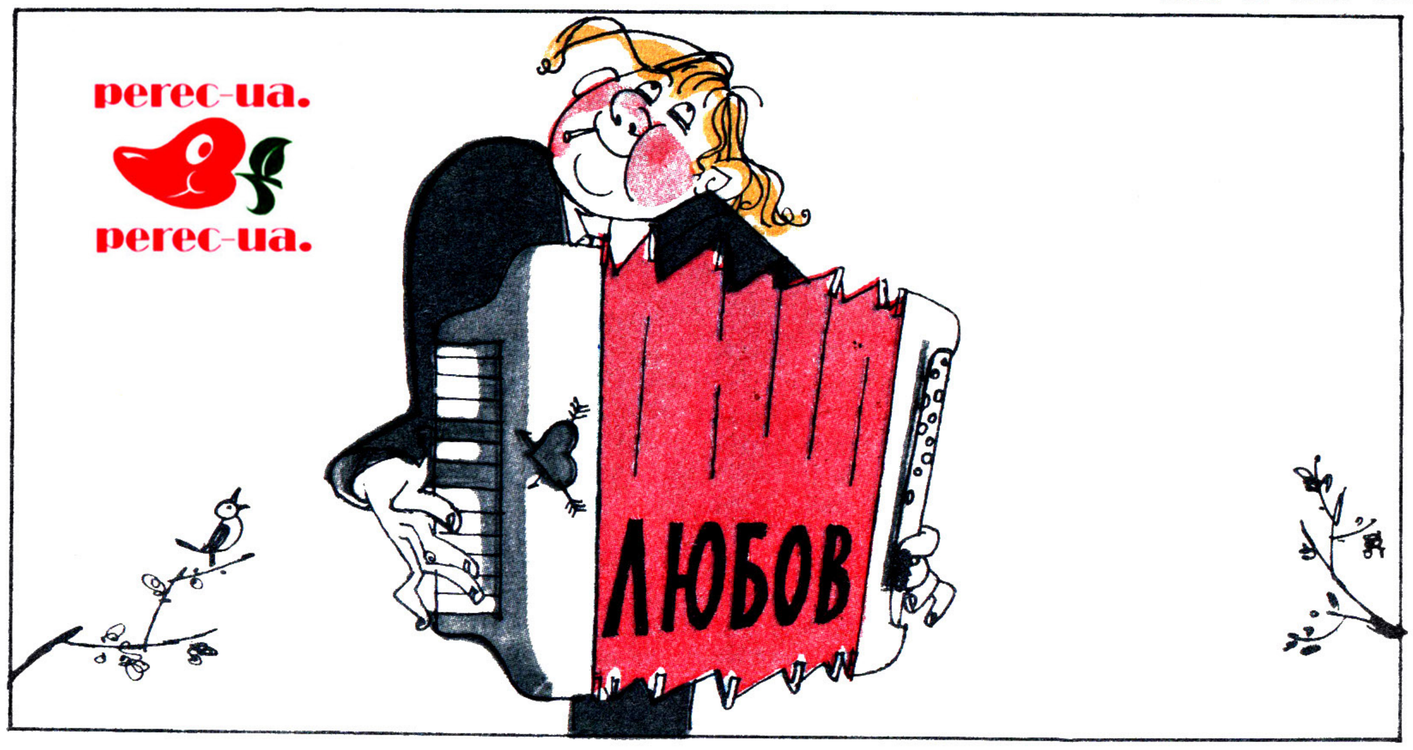

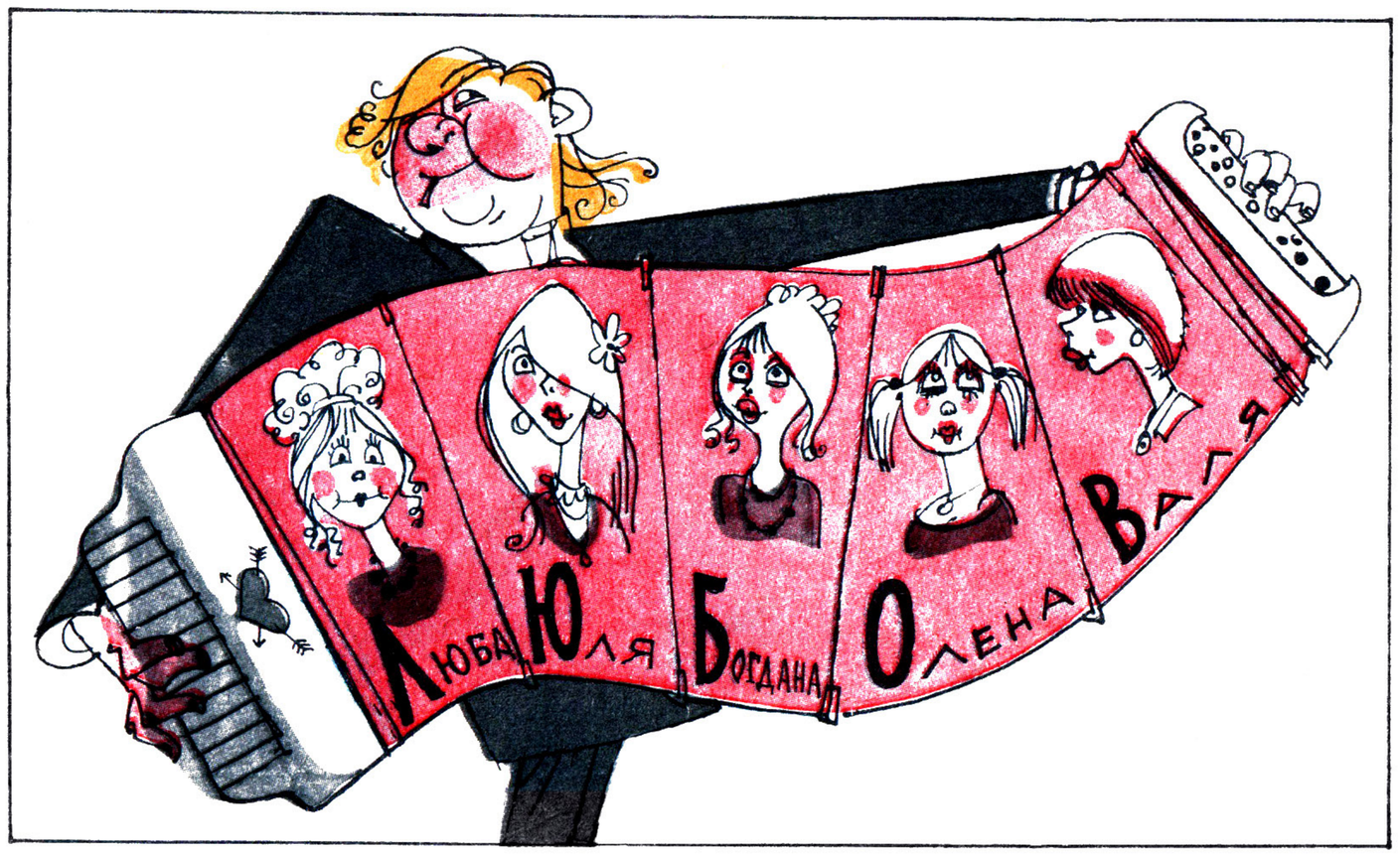

Без слів.

ЕЗОП У В'ЯЗНИЦІ

Славетний грецький байкар Езоп був, як відомо, рабом. Одного разу господар послав його до міста з якимсь незначним дорученням. Дорогою його зустрів суддя й суворо запитав:

— Куди ти йдеш?

— Не знаю, — відповів Езоп.

Така відповідь здалася судді підозрілою, і він звелів відвести Езопа до в'язниці.

— Але ж я сказав сущу правду, — запевнив Езоп, — звідки мені було знати, що я потраплю до в'язниці.

Суддя засміявся й відпустив його.

ПРАЦЯ І ВІЧНІСТЬ

У колі поетів Софокл сказав якось, що він над трьома рядками працює чотири дні.

— Чотири дні? — здивувався поет, відомий своїми посередніми віршами. — Я за чотири дні написав би тисячу рядків.

— Не маю сумніву, — відповів Софокл, — але вони проживуть не більше, як чотири дні.

ВАЖКІ ПЕРЕШКОДИ

Якось дружина французького байкаря Жана Лафонтена застала свого чоловіка в сльозах. Він ридав, сидячи біля письмового столу. Коли вона запитала його, в чому річ, Лафонтен замість відповіді прочитав їй розділ із своєї повісті, в якій герой ніяк не міг здолати перешкод і побратися зі своєю коханою.

Жінка Лафонтена також розплакалась і почала благати чоловіка:

— Тож з'єднай його з коханою.

— Не можу! — відповів Лафонтен. — Ще тільки перший том пишу.

ПОДВІЙНА ПЛАТНЯ ЗА ФІЗІОНОМІЮ

Під час антракту якийсь чванливий глядач підходить до В. Л. Дурова і питає з глузливою посмішкою:

— Маєш успіх, пане клоун?

— Як бачиш...

— Чи не правда, щоб з успіхом виступати у цирку, клоунові треба мати придуркувате обличчя?

— Суща правда, — відповів Дуров. — Коли б у мене була така фізіономія, як у тебе, мені обов'язково видавали б подвійну платню.

СУСІД СТЕФАНИКА

Василь Стефаник розповідав:

— Маю я сусіда, здоровенного дідугана. Як тільки він нап'ється і прийде до хати, починає лупцювати свою жінку... Раз мені жаль стало жінки, йду до сусіда і кажу: «Куме Семене, як вам не сором? Ви ж такі кремезні, що мур розбити можете, а ваша жінка — маленька, тільки пучка духу в ній. Колись по-п'яному ви можете не хотячи її забити на місці». А мій Семен тільки розвів руками: «Куме Василю! Що робити? Яке маю — таке б'ю!»

З НАПІВЗАБУТОГО

ЦІКАВІ БУВАЛЬЩИНИ

Вісті того світу

Факти, а не гучні слова про «свободи» їх та «права»

Держава вироблює всі рішення за неодмінною участю представників «грошового мішка». Трудящим же залишається тільки підраховувати гулі, перебирати уривки міфів про добробут і прогрес, про «рівність можливостей».

«МОНД ДИПЛОМАТІК», Париж.

ПРАВО НА РІВНІСТЬ

Стійка величезна нерівність багатств і доходів у Франції підтвердилася знову, цього разу — у повідомленні, опублікованому одним із філіалів «Кесс де депо», — державній організації по фінансуванню місцевих властей. Як випливає із доповіді, менше 10 процентів родин володіють приблизно половиною багатств країни, в той час як на долю 25 процентів найменш привілейованих французів припадає всього 6 процентів.

«ТАЙМС», Лондон.

У країнах Західної Європи можна зіткнутися з думкою, що англійські трудящі перебувають у кращому становищі порівняно з робітниками і службовцями інших індустріальних країн. Щоб переконатися, що це далеко не так, досить тільки раз побувати, наприклад, у тих областях країни, де варять сталь. Люди живуть там в умовах, які принижують людську гідність, туляться у злиденних будинках-казармах, затиснутих між горами шлаку і фабричними димарями. Але й представники інших професій не можуть похвалитися ані своїми умовами життя, ані достатками.

«ВЕЛЬТВОХЕ», Цюріх.

ПРАВО НА ПРАЦЮ

У США близько 10 мільйонів безробітних. Якщо ж урахувати й тих хлопців та дівчат, яких офіційно не реєструють, то й 15 мільйонів набереться. Є серед них і такі, що вже не отримують допомоги по безробіттю [тільки минулого року 4,3 мільйона розпрощалися із нею], є й такі, що вже махнули рукою на будь-яку надію знайти роботу.

(За даними іноземної преси).

В Італії майже півтора мільйона чоловік не можуть знайти собі роботи. З них 73 проценти — молодь віком до 29 років. Понад 380 тисяч безробітних мають середню освіту.

(З повідомлення Урядового статистичного інституту).

За даними дослідного бюро торгової палати Токіо, в 1974 році в Японії сталося 11700 банкрутств, у 1975 — 12600, а в 1976 році зазнали краху 15600 компаній. Лише з цієї причини в Японії кожного дня в середньому близько тисячі робітників утрачають роботу.

«МАЙНІТІ СІМБУН», Токіо.

Кількість безробітних у Європейській економічній співдружності досягла в січні рекордної цифри — 5,9 мільйона. Організація економічної співпраці й розвитку [об'єднує 24 найбільш розвинені капіталістичні країни. — РЕД.] передбачає подальше зростання безробіття майже в усіх країнах Західної Європи, включаючи й ФРН.

«ТАЙМ», Нью-Йорк.

ПРАВО НА ЗДОРОВ'Я ТА ЖИТТЯ

На початку століття вчені, які досліджували вплив умов праці на здоров'я людини, виявили, що серед вагітних жінок, які піддаються дії свинцю, передчасні роди й викидні бувають у 2—3 рази частіше, ніж звичайно.

У 1975 році канадський філіал «Дженерал моторс» запровадив нові правила щодо робітниць, які мають справу зі свинцем. Компанія повідомила: для того, щоб жінки залишилися на роботі, треба подати медичну довідку про нездатність родити. А згодом оголосила, що такий же порядок запроваджується і на заводах у США. Зі страху, що її звільнять, одна із робітниць акумуляторного заводу зробила операцію по стерилізації. Це тільки один із прикладів того, як ставляться американські підприємці до здоров'я робітників. Установлено, що в Сполучених Штатах від виробничих травм і професійних захворювань кожного дня гине 315 чоловік.

Робітниця хімічного заводу в Ніагара-Фолс розповіла, як виготовляються 110 різних хімічних сполук: «Компанія попереджує, що певний хімікат шкідливий і з ним треба поводитися обережно, але умовчує, про те, що він смертельно небезпечний».

Мало надії, що в недалекому майбутньому можна очікувати якихось змін в умовах праці у США. Американські промисловці, дбаючи у першу чергу про власні прибутки, виступають проти «непродуктивних» асигнувань на поліпшення охорони праці.

«Ю. Е. НЬЮС», Нью-Йорк.

Спеціальна державна комісія 3 роки вивчала в Англії проблеми, пов'язані із дитячою смертністю. Згідно з опублікованими нею даними, на кожну тисячу новонароджених у країні — 11 народжується мертвими, стільки ж помирають у місячному віці і 16 не доживають до року.

Зі звіту комісії видно, що здоров'я дитини значною мірою залежить від того, до якого прошарку британського суспільства належать батьки. Наприклад, дитяча смертність у сім'ях низькооплачуваних робітників удвічі вища, ніж у сім'ях із більшим достатком, і цей розрив протягом останніх 25 років усе збільшувався.

«ВАШІНГТОН ПОСТ».

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Яке безробіття?! У нас явна нестача робочої сили!

ПРАВО НА ЖИТЛО

Умови життя в гетто і нетрях американських міст людськими не назовеш, квартирна ж плата з'їдає третину, а то й добру половину середнього заробітку робітника. Число трудящих, які усе більше терплять од цього тягара, за останні 10 років подвоїлося.

(За матеріалами зарубіжної преси).

Багато власників будинків не хочуть здавати квартир. Вони прагнуть продавати їх, до того ж по цінах, які в Лондоні по кишені лише багатим людям. Тому в місті, де величезний попит на житло, пустують 200 тисяч квартир.

«ШТЕРН», Гамбург.

ПРАВО НА ДИТИНСТВО

Факт такий же прикрий, як і реальний: крупний капітал досі експлуатує дитячу працю і має з цього чималий зиск. За даними Міжнародного бюро праці, у світі близько 43 мільйонів дітей віком від 6 до 15 років змушені трудитися, щоб прогодувати себе. Діти зайняті на різних допоміжних роботах, у кафе, на бензозаправних станціях, у перукарнях, працюють чистильниками взуття, двірниками, посильними, вуличними продавцями. В капіталістичних країнах їхня праця широко використовується, зокрема, на сірникових і сигаретних фабриках, на підприємствах парфюмерної і текстильної промисловості. У багатьох містах хлопчики-носильники — звичайне явище.

Діти віком від 10 до 14 років становлять у капіталістичних країнах Європи і Північної Америки 4 проценти робочої сили, а в країнах, що розвиваються, — 31 процент.

Тривалість робочого дня для дітей практично не обмежена, а заробітку — копійки.

«ТАРИК АШ-ШААБ», Багдад.

Спритні ділки гріють руки на незаконній торгівлі дитячою робочою силою. В США, наприклад, є спеціальні біржі, де торгують дітьми з Південної Кореї — їх перепродують по 1200 доларів за душу.

(За повідомленнями іноземної преси.)

ПРАВО НА ЗАБЕЗПЕЧЕНУ СТАРІСТЬ

«Відсутність соціального забезпечення, 1976: трибунал». Так називалася нарада, що проходила в Гемпстеді, штат Нью-Йорк. На ній, зокрема, говорилося про жалюгідну долю престарілих американців, які змушені жити на допомогу по соціальному забезпеченню.

Учасниця наради, Уайлі Мері Сміт заявила: «Якщо платити квартплату, то не залишається грошей, щоб придбати талони на харчування; якщо купувати талони на харчування, то нема чим заплатити за квартиру». Доведена до відчаю, вона намагалася якось вибратися із безвиході, звернулася по допомогу в різні місця. «Я просила їх помістити мене в «Пілігрім Стейт» [психіатрична лікарня]; вони мені сказали: «Ви психічно здорові». Я попросила їх помістити мене в лікарню; вони сказали: «Ви не хворі». Я попросила помістити мене в тюрму. Вони сказали: «Ви не вчинили злочину». Так далі не може тривати. Ми все ще живі людські істоти і все ще мусимо їсти, мати дах над головою і оплачувати рахунки».

За газетою «НЬЮСДЕЙ».

У самому тільки Ліверпулі багато пенсіонерів живе без електрики, бо пенсії не вистачає на оплату рахунків. Інфляція просто розорила їх. А ті, у кого є електричне опалення, вважають за краще мерзнути, аніж уникати його на повну силу. Згідно з медичним висновком, складеним для органів соціального забезпечення, взимку 1976 року померло близько 40 тисяч старих — холод, простуда загострили їхні хвороби.

«ШТЕРН», Гамбург.

КОМЕНТАР ПЕРЦЯ

Бач, жалібниці самозванні
Голосять, наче на живіт,
Що нам оті права не знані,
Які дарує «вільний світ».

І це, якщо казати строго,
Таки ж бо не пусті слова:
Там — для малого
й для старого —
Є, невідомі нам, права.

Про це і свідчать факти голі,
Буденні факти, без приправ...
Подякуймо ж, братове, долі,
Що ми не знаємо тих «прав».

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

АГРЕСИВНА ПОРАДНИЦЯ

ГУМОРЕСКА

Одного разу мене запросили на іменини. Зібралося невелике, але приємне товариство. Поки господиня накривала стіл, ми жваво розмовляли. У мене на колінах умостилася красуня-кішка і відразу ніжно замуркотіла.

— Ось ви гладите кішку, а в неї, напевне, паразити. Раджу вам, перш, ніж сісти за стіл, помити руки...

Ці слова належали тілистій жінці, з якою мене щойно познайомили. Вона ласкаво посміхалася.

За столом ми випадково опинилися поряд.

— Ви мені, не знаю чому, симпатичні, — сказала дама, коли я налив їй і собі чарки. — І тому дозволяю дати вам дружню пораду. Не зловживайте алкоголем. Навіть у малих дозах він дуже шкідливий. До речі, кожний алкоголік колись починав з малої дози... Ваше здоров'я!

Дама хвацько перехилила чарку й закусила оселедцем.

— Чоловіки завжди потребують, щоб їх опікувала розумна жінка. Бачу: ви поклали собі в тарілку жирної гуски. А — це отрута для печінки. Не раджу вам їсти й цю свинину. У погано просмаженій свинині трапляються трихіни... Між нами кажучи, наші милі господарі, мабуть, вважають, що у нас мідні шлунки. Майте на увазі: корисною є тільки корисна їжа, і нема нічого шкідливішого від шкідливої їжі. Покладіть мені, будь ласка, цієї шинки!

— ...Доводиться закусувати, щоб приспати апетит і вже не вечеряти вдома, — пояснила дама. — Раджу й вам краще недоїсти, ніж переїсти. Знаю: ви, чоловіки, зовсім не дбаєте про своє здоров'я. Я вам ще ось що пораджу: як повернетесь додому, добре прополощіть рот слабким розчином марганцівки, а ніздрі — мильною піною. Цілком можливо, хтось із гостей хворіє на грип або ангіну...

Кленучи в душі свою медично свідому сусідку, я похмуро мовчав. Вона ображено переключила увагу на жінку, що сиділа навпроти.

— Мені здалося, ви говорите трохи в ніс. Ви застудилися, чи у вас завжди голос галушкою? Про всяк випадок поставте на ніч гірчичники... Як мені подобається ваша блузка! Хіба що — надто яскрава для вашого віку. Але я вас розумію: це так природно, коли жінка намагається здаватися молодшою, ніж вона є... Оце спостерігаю вашого чоловіка — дуже симпатичний мужчина! Він так захоплено розмовляє з своєю гарною сусідкою! Ви не боїтесь його втратити? Він вам не зраджує? Мені до вподоби ваша довірливість! Проте хочу вам по-дружньому порадити: не варто бувати з чоловіком у товаристві, де жінки молодші від вас і краще одягаються... Тільки не дивіться на свою половину так підозріло! Ревнощі принижують жінку. До того ж іще нічого не сталося. Раджу вам, як прийдете додому, поцілувати чоловіка й усе йому пробачити. У вас така мила зачіска! Це перука?..

Тут господиня спробувала перервати балакучу гостю.

— Хочу вас познайомити з нареченим нашої Галі. Оце — Ігор.

— Дуже приємно. Щиро вітаю вас із Галею. Сподіваюся, ви усвідомлюєте, який це відповідальний крок у вашому житті? Ви усе продумали? Чи сходитесь ви характерами? За статистикою, молоді подружжя найчастіше розлучаються саме через психологічну несумісність. А з генами у вас усе гаразд? Чи не було в роду хронічних алкоголіків? Раджу перевірити свою спадковість у лікаря. Потім, коли підуть діти, буде вже пізно...

...Того літа я відпочивав у Коктебелі. Якось вийшов з моря, ліг під тентом, розгорнув «Перець». І раптом чую:

— Яка приємна зустріч! Моя вам добра рада: не читайте на пляжі. Це дуже шкідливо. До речі, читати в ліжку теж шкідливо. Ви добре плаваєте? Це — погано. Тонуть звичайно саме ті, хто добре плаває. Вас зненацька може схопити судома або серцевий спазм...

Я втік на сусідній пляж.

Юрій ІВАКІН.

РАЗОМ — ТАК РАЗОМ!

Хлопцям купили костюмчики з блискучими гудзиками.

— Шануйтеся мені! — наказувала мама.

Сашко і Юрко повиходили на вулицю — руки в кишенях. Так і походжали. Але торкнув один одного ліктем: давай боротися. Покотилися по траві. Блискучий гудзик з Юркового піджачка як відгорів. Шукали його, але даремно.

Пора додому, а Юрко боїться. Тоді Сашко заходився відривати свого гудзика. Відгриз його зубами і викинув.

Поставали хлопці у дверях, мама глянула на Юрка:

— А де твій гудзик? Ну, що воно, скажіть, за дитина!..

Сашко стоїть, покручує пальцем у порожній петельці й дуже просить:

— Посваріть і мене!

Борис ХАРЧУК.

Мал. Г. РІЗНИКА

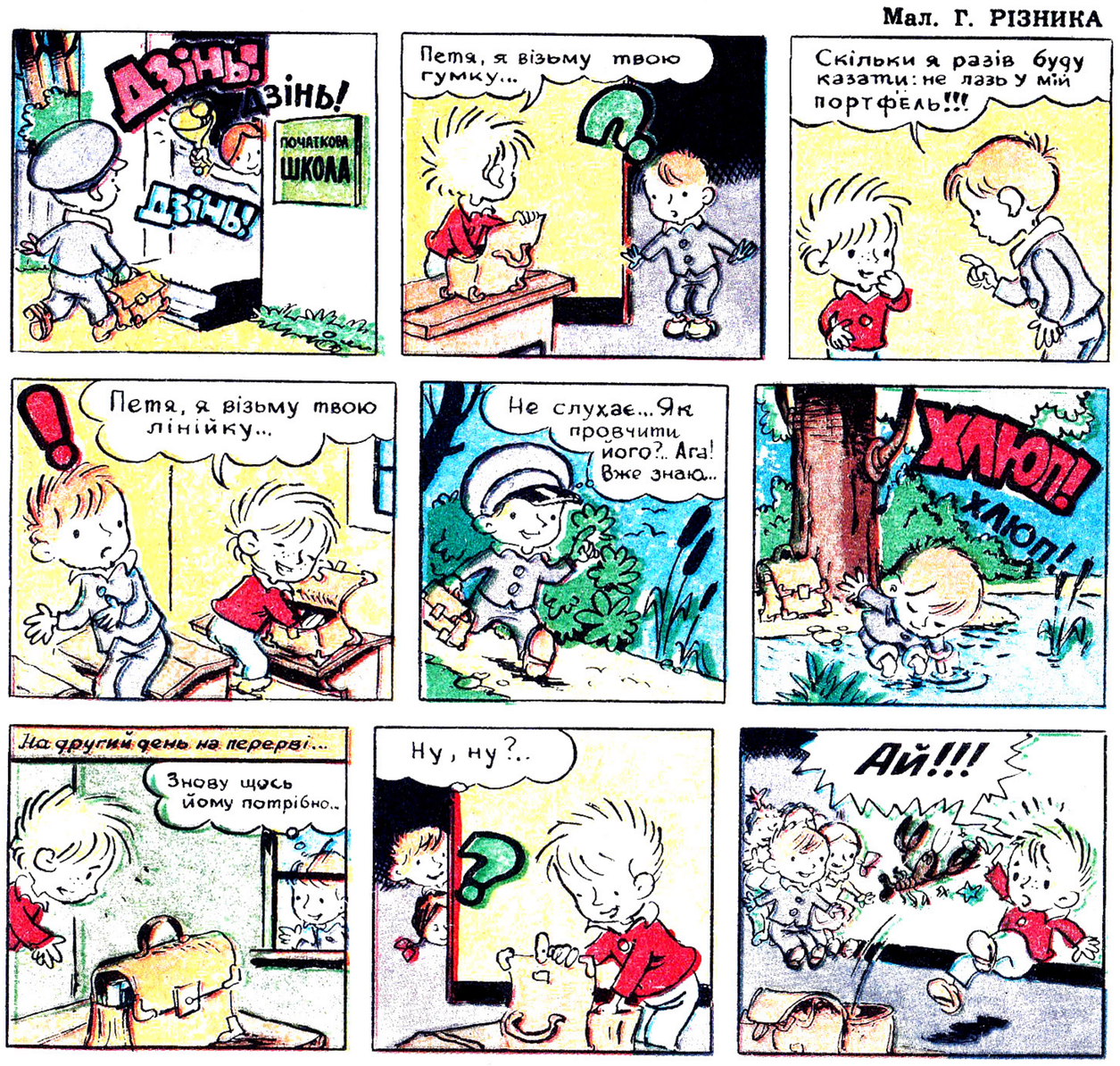

УТОЧНИВ

Дітлахи вчаться складати з букв перші слова. Марія Іванівна показує таблицю з малюнком. Під малюнком стоїть слово.

Марія Іванівна запитує:

— Який це склад?

— Ри-и! — дружно відповідають діти.

— А це?

— Ба-а!

— Тепер складіть слово.

— Риба! — кричать діти.

— Правильно, — усміхається вчителька. Вона підходить до русявого хлопчика і запитує:

— Так що намальовано на картині?

Першокласник дивиться на малюнок і радісно вигукує:

— Оселедець!

Володимир СЕНЦОВСЬКИЙ.

ЛЕЖЕБОКА

От морока так морока:
Є Васько в нас лежебока,
Все на моріжку лежить,
До роботи не спішить:
Ні в город полити грядку,
Ні робить шпаківню-хатку;
І матусі помагати
Не іде Васько до хати.
Кида хлопець моріжок,
Як запахне пиріжок.

Марія ЧЕПУРНА.

Загадка Перченятка

ЩО ТО ЗА ТРАВА!

Доторкнулася Маринка
До зеленої стеблинки
Й відсахнулася в ту ж мить:
— Ой, — кричить, — рука свербить!
Що ж то, діти, за трава?
Безсумнівно...

(кропива)

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

НА УРОЦІ АНАТОМІЇ

— Для чого людині вуха? — запитала вчителька учня.

— Для того, щоб краще бачити, — відповів той.

— Як це — вухами бачити? — здивувалася вчителька.

— А як би я носив окуляри, коли б не було вух?

Марія СВІРЖЕВСЬКА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

В ТУМАНІ СУМНІВІВ

Вже не прийде.
Співчутливо дивляться дерева.
Сонним парком сновигаю —
Гаю
час
даремно.
А була ти? Чи була ти?..

(Михайло ТЕРНАВСЬКИЙ. збірка «Сонячний годинник»).

Чи приходив я до тебе?
Чи мені здалося?
Чи твоє було обличчя?
Чи твоє волосся?

Чи твої були тривоги,
Ревнощі, страждання?
Чи твої були цілунки?
Чи твоє кохання?

Чи весна була? Чи літо?
Чи зима? Не знаю...
Чи була, чи не була ти,
Я й не пам'ятаю.

Юрій РИБНИКОВ.
м. Полтава.

●

ДУМИ МОЇ, ДУМИ...

Хоч вода — не врода,
Врода — не вода,—
Я дивлюсь на воду
(Відбіжить біда!)

Я дивлюсь на воду —
Думаю про вроду,
А дивлюсь на вроду —
Думаю про воду.

(Володимир ФЕДИНИШИНЕЦЬ. З циклу «Поезії про кохання»).

Йду. Десь піють півні,
В небі — літаки...
Асоціативні
Товпляться думки.

Подивлюсь на гори
(З гір тече вода) —
Думаю про горе:
Горе — не біда!

Подивлюсь на трави —
Бачу ярину,
Подивлюсь направо —
Вліво поверну.

Хмари, ніби вата,
Небо — мов ставок..,
Боже! Як багато
В голові думок!..

Вас. ШУКАЙЛО.

●

ЗРАДИ ЖАХКА ЖАГА

Непідвладна і неподільна,
Непідробна твоя краса.
Я вже знаю, що я невільник
У високих твоїх небесах.
Та в невільника день при дневі
Зріє зради жахка жага...
І не зглянеш — відшукуй, де він?..
Тільки солоно слід вистига...

(Юрій СЕРДЮК. Збірка «З ліричної стрічки»).

Ти красива, немов богиня —
Де ти тільки така взялась?
Я попав у твоє павутиння,
Як у невід судак чи карась.
Непідвладна і непідробна,
Неподільна врода твоя.
Тільки ж вірність — річ допотопна,
А невільник — хіба ж це я?
Іншу віршем своїм принаджу,
Що у серці, мов плід, вистига,
А тебе я, кохана, зраджу —
Владно кличе жахка жага.
Полюблю й розлюблю мимоволі,
Я такий, ти ж бачиш сама.
І шукай тоді вітра в полі:
Щойно був я і вже — нема.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

●

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Пливти чи не пливти?

ТОЧНІСТЬ — ПЕРШ ЗА ВСЕ!

ГУМОРЕСКА

Рівно о восьмій годині ранку різко задзвонив телефон:

— 49-26-30? — запитали мене.

— Так, — відповів я.

— Сьогодні, з одинадцятої години, ваш телефон на дві доби буде відключено!

— Дозвольте! Як це відключено? На якій такій підставі?

— Ремонт кабеля. Зрозуміло?

— Зрозуміло...

У нашому будинку почалася паніка. «Треба всіх своїх оповістити про це — подумав я. — А то, часом, подумають, що ми з міста виїхали чи газом отруїлися».

Півтори години тільки цим і займався. Дивлюсь на годинник — одинадцята. Знімаю трубку телефону — дивно... Працює... Чи то годинник поспішає, чи ще не встигли відключити. Чекаю ще хвилин двадцять. Знімаю трубку — працює... Це вже починає дратувати... Дзвоню до бюро ремонту:

— Послухайте, дівчино, в чому справа? Зранку нам подзвонили, що в зв'язку з ремонтом кабеля телефон буде відключено... А він, як ви чуєте, працює... Це що, жарти?

— Ні, ні! — каже дівчина. — Ніякі не жарти! Справді йде ремонт кабеля. Мабуть, ще не дійшли до вас. Ви не хвилюйтесь. Скоро відключать!..

Беру себе в руки, чекаю ще годину. Знімаю трубку — працює! Ні, думаю, цього так залишати не можна! Дзвоню до техвідділу міської телефонної мережі:

— Послухайте, товариші, в чому справа?

— Яка справа?

— Справа з ремонтом кабеля. Зранку нам подзвонили, що на дві доби телефон буде відключено. Ми вже підготувалися до цього, а він працює...

— Пробачте, шановний товаришу, — відповідає спокійний голос, — але ремонт кабеля йде в нас із випередженням графіка. Мабуть, ваш телефон відключать у нічний час, на дві-три години. Не більш...

Тут я йому й видав на повний голос:

— Ні, товариші!! Точність — перш за все! Сказано об одинадцятій, отже, об одинадцятій. Ось напишу до Міністерства зв'язку, вони вам розтлумачать, що й до чого!

— Ну, добре, добре! Навіщо писати, навіщо нервувати? Який ваш номер?

— 49-26-30.

— Кладіть трубку, все буде гаразд.

І справді, рівно через три хвилини телефон замовк. Фундаментально замовк. Ось уже п'ята доба, як ніяких ознак життя... Мабуть, здорово я їх налякав!

Марко БОГУСЛАВСЬКИЙ.
м. Дніпропетровськ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

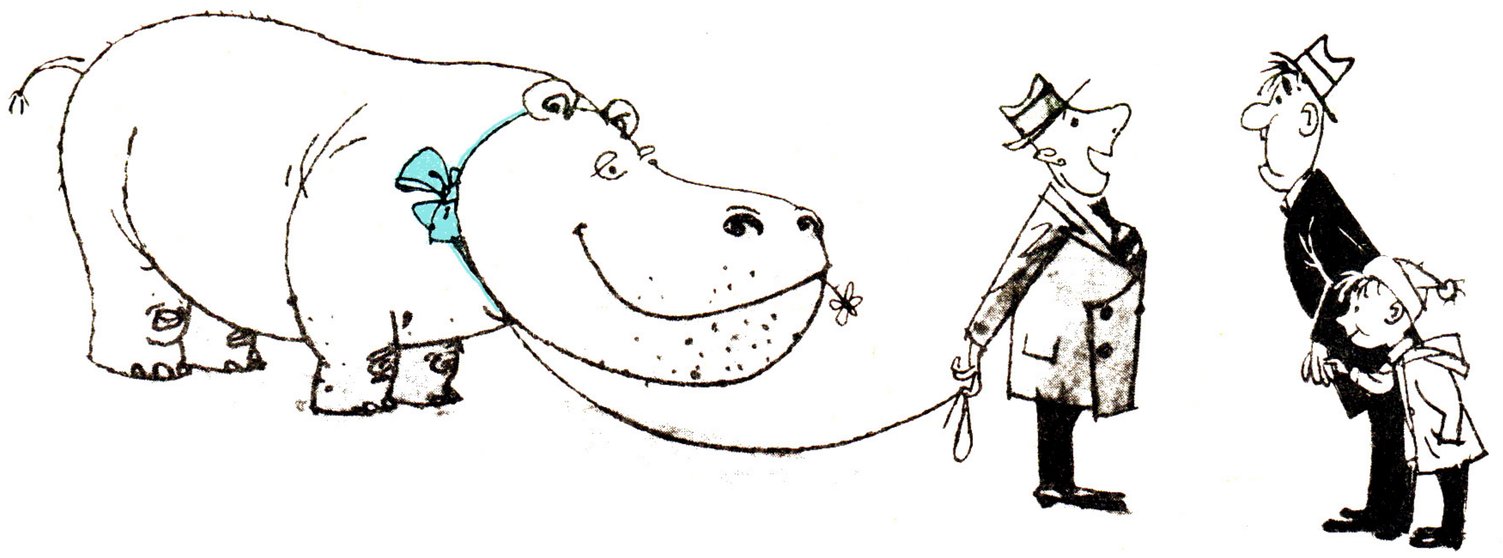

— Я виявився мільйонним відвідувачем зоопарку, і мені вручили сувенір.

Мал. ГОТА

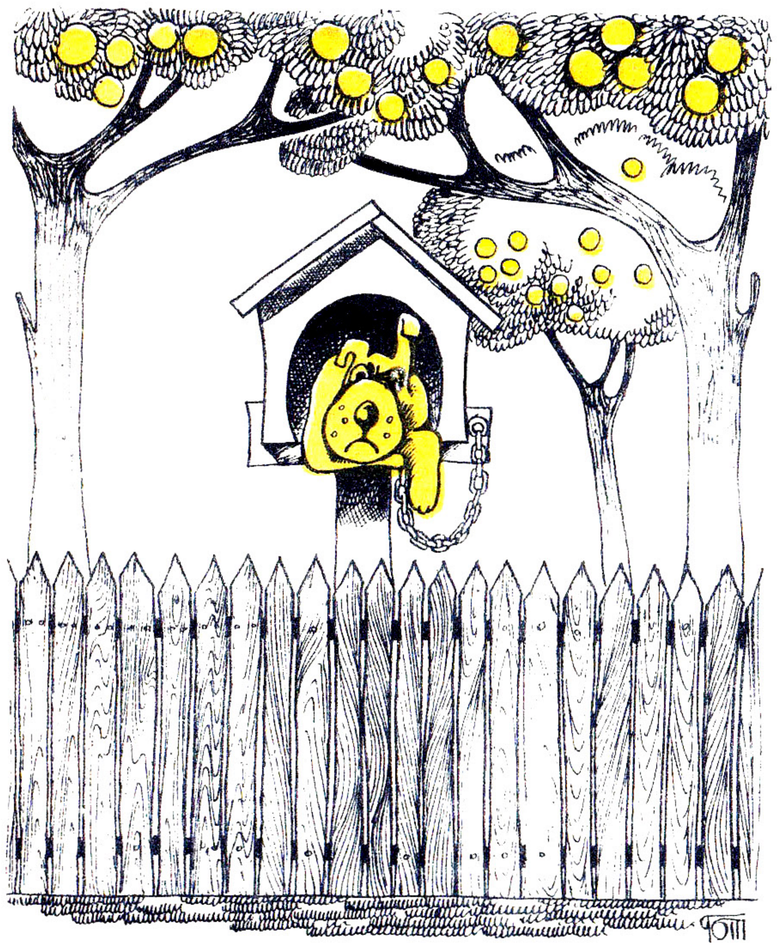

Без слів.

ПРИРОДНИЧІ МІНІАТЮРИ

Без краю у тім океані водиці —
Та краплі немає у нім, щоб напиться.

* * *

Страшна гроза надходить тихо —
Зумій впізнать і тихе лихо.

* * *

Ясна хмаринка сяє в небі
Та чорну тінь кида од себе.

Віра ЄНІНА.

Дуже перче!

Поясни нам, будь ласка, що це таке — Славутське райоб'єднання «Сільгосптехніка». Підкреслюємо: саме Славутське райоб'єднання, бо що таке «Сільгосптехніка» в цілому, ми знаємо. Вона і лагодить колгоспну техніку, і торгує запчастинами та сільгоспмашинами, і відповідає за технічне обслуговування тваринницьких ферм.

Це так у людей робиться. А у нашому колгоспі з 1974 року не діють холодильні установки. Першосортне молоко, яке ми надоюємо, але не маємо можливості охолодити, по дорозі до молокозаводу перетворюється на несортове. Зазнає збитків господарство, пропадає марно наша праця. Представники колгоспу сім пар черевиків стоптали, оббиваючи пороги райоб'єднання, і все без толку.

Механізація на фермі така, що нею можна було похвалитися хіба що за часів царя Гороха, коли механізмів узагалі було трохи. Корми розвозимо підвісними вагонетками, які не хочуть підвішуватися, а обриваються на землю, гній теж видаляємо дідівським способом, хоч у приміщенні обладнано лотки для гноєтранспортера. Невідомо тільки, коли ж його встановлять.

Може, ми у бога теля з'їли, що до нас така неувага, то нехай нам прямо про це скажуть, бо іншої поважної причини ми не бачимо.

Тваринники колгоспу імені Чкалова Славутського району Хмельницької області.

Життя на фермах нашого колгоспу імені Леніна, можна сказати, іде майже своїм порядком: корови теляться, вівці окочуються, свиноматки поросяться, телята ростуть. Кажу «майже», бо вони б телилися, окочувалися, поросилися і набували ваги набагато інтенсивніше, якби не керуючий Вінницьким обласним трестом «Укрводбуду» В. М. Вишлов. Хоч і далеко перебуває Володимир Маркелович від господарства, а от, бачте, має таку силу негативно впливати на продуктивність тваринництва.

В силі цій немає нічого містичного чи магічного. Просто для того, щоб нагодувати 2 тисячі голів великої рогатої худоби, 3 тисячі свиней, близько тисячі овець, потрібно майже 60 кубометрів води. З двох же свердловин, що є у тваринницькому містечку, одна зіпсована, а друга дає лише половину потрібного.

Ще в січні колгосп звернувся в будівельно-монтажне управління № 61, яке ремонтує глибоководні свердловини і підпорядковане обласному тресту. Нам пообіцяли швидко все зробити. І — не зробили. Ми — до тов. Вишлова.

— Через три дні свердловина працюватиме, — запевнив Володимир Маркелович.

— Хіба ще не працює? — дивувався він вже через три тижні. — Завтра й виправимо становище.

Скажи я йому нині, що й від другої його обіцянки нема ніякого толку, тов. Вишлов мені, напевне, не повірить. Тому й прошу тебе, Перче: зроби ці ти.

В. МАЗУРЕНКО.
Літинський район
Вінницької області.

Васюня

ГУМОРЕСКА

Важко, ой важко доводиться нам, батькам горопашним. Синшколяр прийшов з двійкою. Хто винен? Батько, бо не контролює, не вчить. Розбив вікно сусідові. Хто винен? Батько. Став розбишакою. Чия вина? Звичайно, батькова.

І нікому нема діла, що ти, батьку, сохнеш від думки: як довести до пуття своє чадо?

Якось приходжу з роботи. Висипаю з кишені цвяхи. Прихопив на будові, де труджуся кілька-надцять літ. Я й раніше не вертав додому порожняком. Хоч нема гострої потреби, скажімо, в метрові дроту, але несу. Нехай буде. Може, колись і знадобиться. Так і тоді. Висипаю цвяхи, а син-семикласник, мій Васюня, каже:

— Що ти, тату, тягнеш всякі дрібниці? Приніс би хоч раз щось путнє. Он батько Борика працює на заводі і вже припер своєму синочкові магнітофона.

— Усякому овочу свій час, — одказую. Мовчить. А що ж воно, зелене, тямить в житті! Звісно, магнітофона не прирівняєш до цвяха чи дошки, але ж береш те, що під рукою.

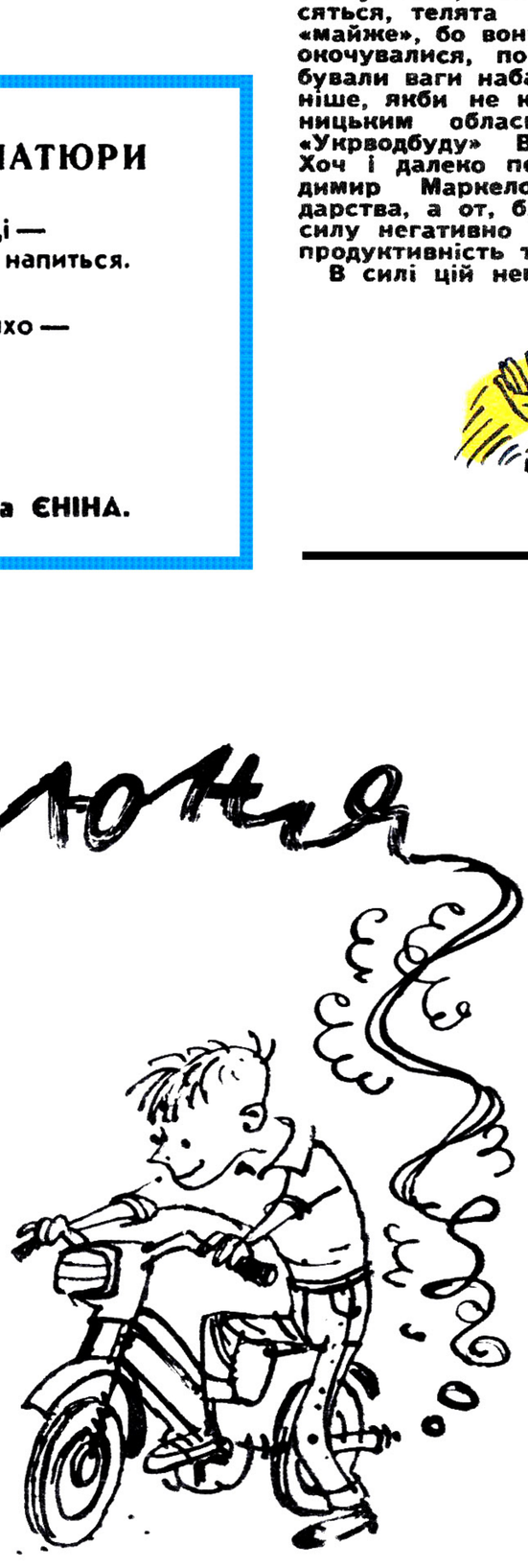

А то якось приходжу, а син — як нова копійка. Аж сяє.

— Що, може, п'ятірку вхопив?

— Е-е-е, тату, не вгадаєш. Йди-но надвір.

Виходжу. Лежить цілісінька хвіртка.

— Де взяв?

— Знайшов, — сміється лобуряка, — вертав з уроків, бачу: лежить серед чийогось двору. Я за неї, та й приволік. А чого ж їй там лежати?

Воно, як подумати, все правильно. Чого марнується річ? Раз нікому не потрібна, значить, нічия. Це по-перше. А по-друге, хіба в тому щось погане, що хлоп'я змалку проявляє в собі господарську жилку?

А вчора приходжу з роботи сердитий, як чорт. Хіба тут до сміху, коли біля їдальні якась нечиста сила поцупила мій новісінький мопед. Три дні тому купив. Поки з дружком пили пиво з причепом, поки погомоніли, й вечір підкрався. Вийшли надвір, а від мого мопеда — тепле місце лишилося. Оббігали скрізь, у міліцію заявили... Після того розтривожений приплентався додому. Ще здалеку запримітив: на подвір'ї диму повно. І гуркіт якийсь. Придивляюся: мій Васюня гасає на моєму мопеді. Мені аж дух забило.

— Що це таке?

— Обкатка.

— Де взяв?

— Біля їдальні. Йшов, захотілося покататися. Сів і поїхав...

Ну, тут кого б не вивело з рівноваги? Обікрасти рідного батька! Обкатав я тоді свого Васюню... Як вирвався з рук, то довго на поріг і носа не показував.

Ну й діти! І в кого вони такі вдаються?

Олександр ХОМЕНЧУК.
м. Любомль
Волинської області.

Мал. В. СПИЦИНА

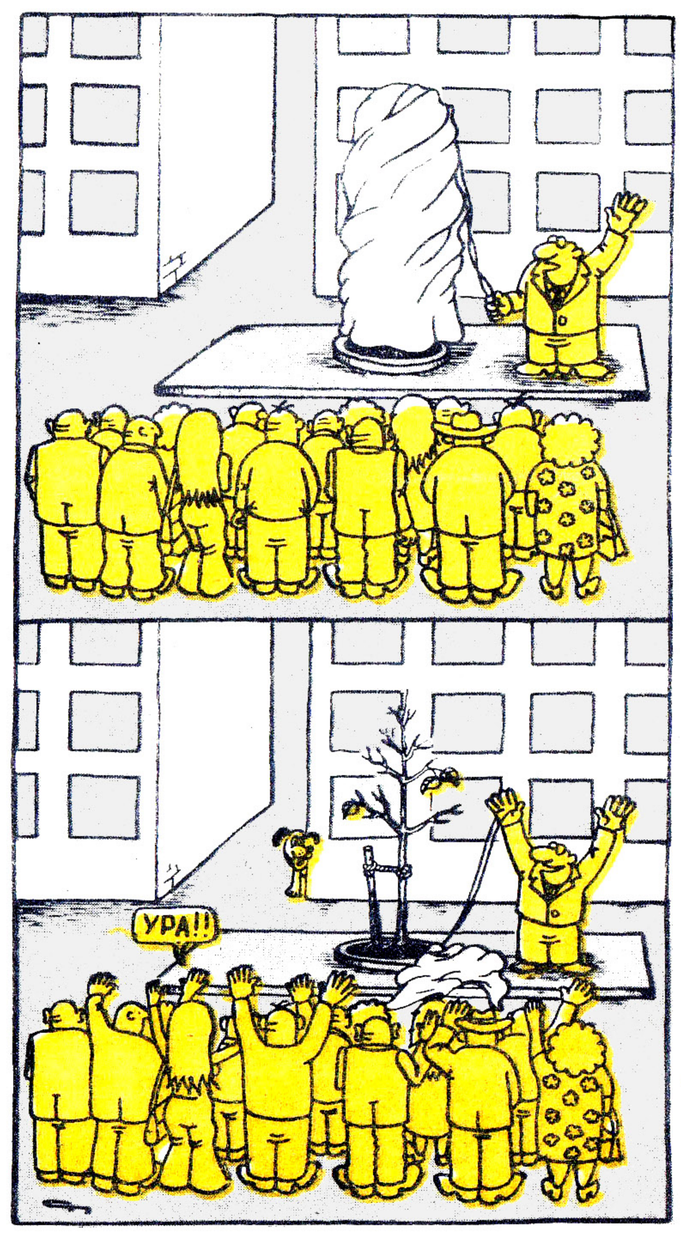

Без слів.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«В зв'язку із повним сплаченням заборгованості прошу підключити мене до високовольтної лінії в с. Тростянець Снятинського р-ну».

(Із заяви).
Надіслав М. САВ'ЮК.

* * *

«Та в цей день комбайн Краша був у нетверезому стані і намолотив лише 12 тонн зерна».

(З «Блискавки»).
Надіслав Г. КЛИМЕНКО.

* * *

«Мария Иванивна
що за причина що Михайло має из матиматики 3 за I и II чет а у зошити мав сами 4 и 5 а нас ето не устроює совсем».

(Із записки до вчителя).
Надіслала М. КУХТАНИЧ.

* * *

«Якщо у вас буде вільний час і бажання, побесідуйте, будь ласка, з моєю скаргою».

(Зі скарги).

«Повідомляємо, що в результаті проведеної перевірки факти підтвердились, покарано обох громадян: і того, що самовільно зрубав дерева, і того, що самовільно посадив їх».

(З висновку комісії).

* * *

«В результаті проведених обстежень продуктивність угідь підвищиться на 25—30 процентів».

(З проекту).
Надіслав Г. ЮЗИЧУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі до Перця мешканці райцентру Шаргорода написали про те, що завідуюча продовольчим магазином Мартинюк О. І. порушує правила торгівлі.

Як повідомив заступник голови правління Вінницької облспоживспілки тов. І. Ф. Михалюк, листа було перевірено на місці, а матеріали перевірки обговорено правліннями облспоживспілки та Шаргородської райспоживспілки.

За порушення правил торгівлі Мартинюк О. І. з роботи знято.

За незадовільний контроль за роботою магазинів голові правління Шаргородського ССТ Сухенькому Б. І. і завідуючому торгвідділом Кушніру Г. В. оголошено суворі догани, старшому бухгалтерові Зварич А. С. — догану.

Матеріали по цій справі передано слідчим органам.

★ У селі Прилиманському (Одеська область) клуб давно вже потребує ремонту, територія навколо нього не впорядкована: кінофільми демонструються рідко і неякісно, а завідуюча клубом Ставниченко Л. П., в основному, займається особистими справами. Про це писали у своєму листі до редакції мешканці села.

Голова виконкому Овідіопольської райради тов. С. Н. Могилюк повідомив редакції, що факти, наведені в листі, підтвердились.

Нині ремонтують клуб та впорядковують територію навколо нього. За незадовільну постановку демонстрації фільмів директорові районної кіномережі Баринову С. А. суворо вказано. Завідуючому райвідділом культури Рябоконю І. В. оголошено сувору догану. А Ставниченко Л. П. з посади завідуючої клубом знято.

★ Про те, що пекарня харчокомбінату випікає хліб низької якості, писалося у листі жителів райцентру Устинівки (Кіровоградщина).

Заступник голови правління Устинівської райспоживспілки тов. Р. Голуб повідомив редакції, що вказані факти підтвердились. Рішенням правління директора харчокомбінату Руденка Л. М. та технолога Якубову С. Г. з роботи звільнено.

★ «Радісна догана» — під такою назвою у № 6 журналу було опубліковано фейлетон, в якому писалося про те, як директор Печанівського овочесушильного заводу М. Л. Лянг, використовуючи службовий автомобіль в особистих цілях, за короткий час накатав... 19650 км, а Дзержинський районний комітет народного контролю за це лише злегка посварив його.

Секретар Житомирського обкому КП України тов. Л. Шептун сповістив редакції, що критику Перця визнано справедливою.

Фейлетон обговорено на засіданні Дзержинського районного комітету народного контролю, на якому попереднє рішення про т. Лянга переглянуто. На нього зроблено грошове нарахування в сумі 255 крб.

Житомирський обласний комітет народного контролю звернув увагу голови Дзержинського районного комітету народного контролю О. І. Дубенка на необхідність посилення вимогливості та принциповості при вирішенні питань, пов'язаних із порушеннями та зловживаннями, які припускають окремі керівники.

★ Про низьку якість виробів Світловодського хлібокомбінату йшлося в листі, що був надрукований у № 7 «Перця».

Як повідомив заступник голови виконкому Кіровоградської облради тов. В. П. Пустовий, такі факти дійсно мали місце. Питання про це обговорювалося на засіданні міськвиконкому, де директорові хлібокомбінату Васильєвій Н. П. і головному інженеру Крижанівському Н. В. за низьку якість продукції оголошено догани. А директорові міськзмішторгу Гетьманцю Н. Е. за торгівлю неякісними хлібобулочними виробами суворо вказано. Для поліпшення роботи хлібокомбінату намічено конкретні заходи.

perec-ua.
perec-ua.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналу «ЛУДАШ МАТЫ» — Будапешт.

Передбачливість.

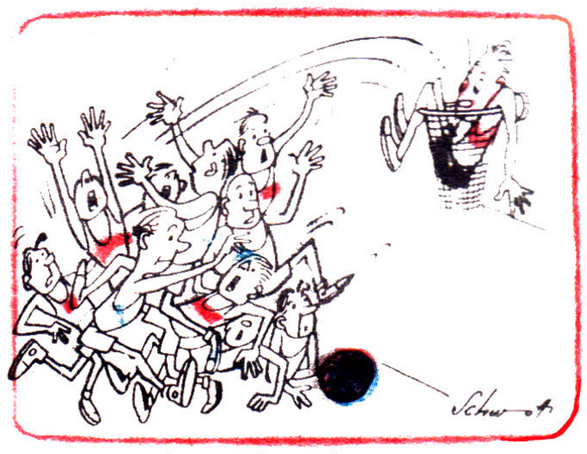

Невеличка помилка.

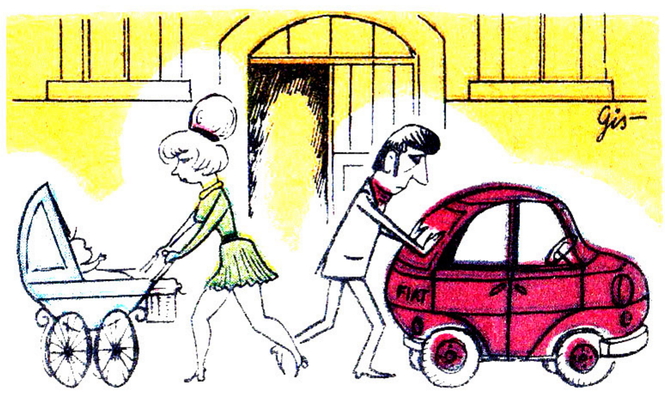

Розлучення.

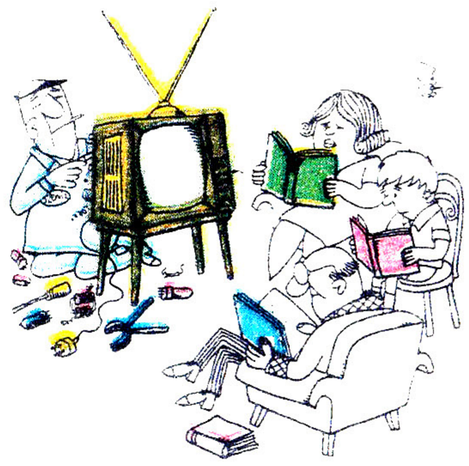

Без слів.

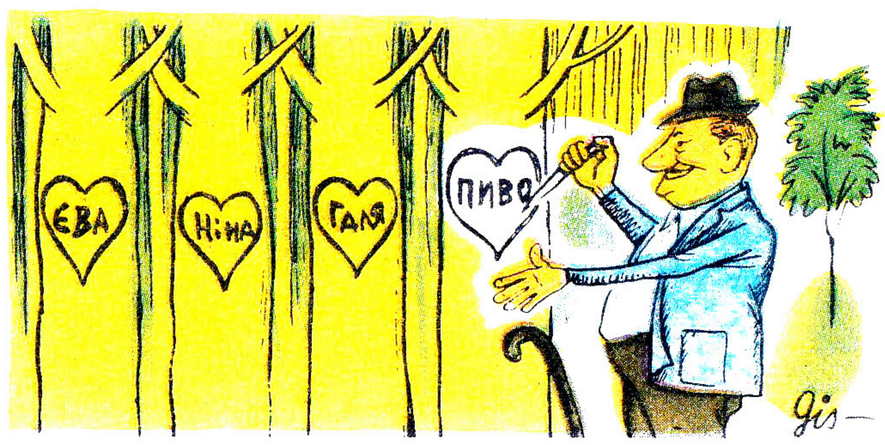

Остання любов.

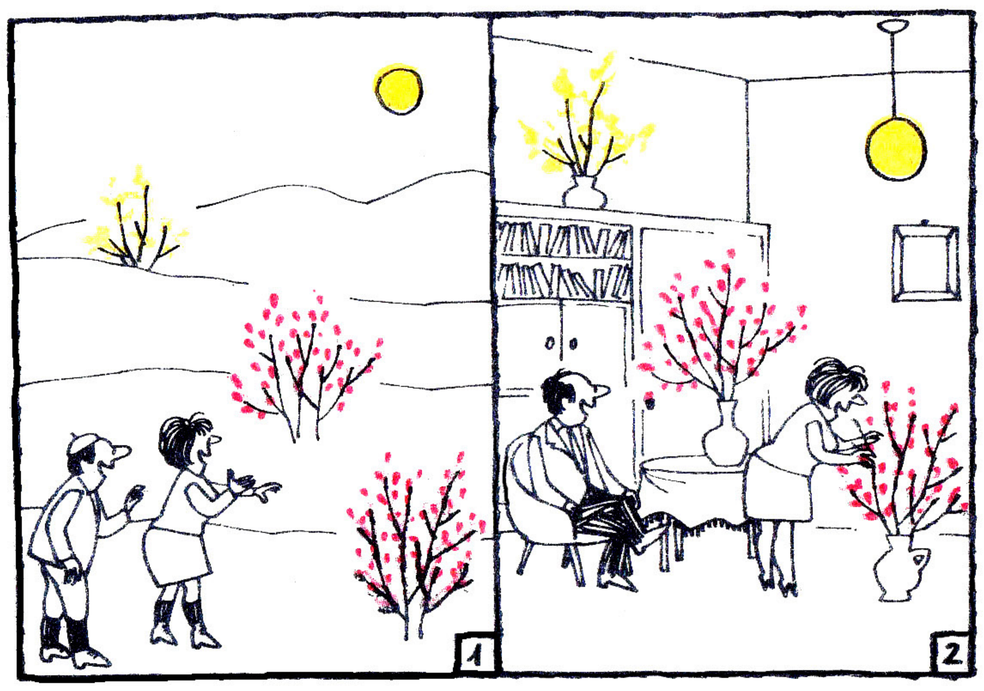

Друзі природи.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 18 (1012) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 17. VIII. 1977 р. Підписано до друку 5 IX.1977 р. БФ 35051. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 03884. Тираж 3.150.000.

© Журнал «Перець», 1977 р.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Життя святих і нечестивих

— Добре, що жінка моя в раю. Ніхто не дорікає, що цілий день у шахи граю.

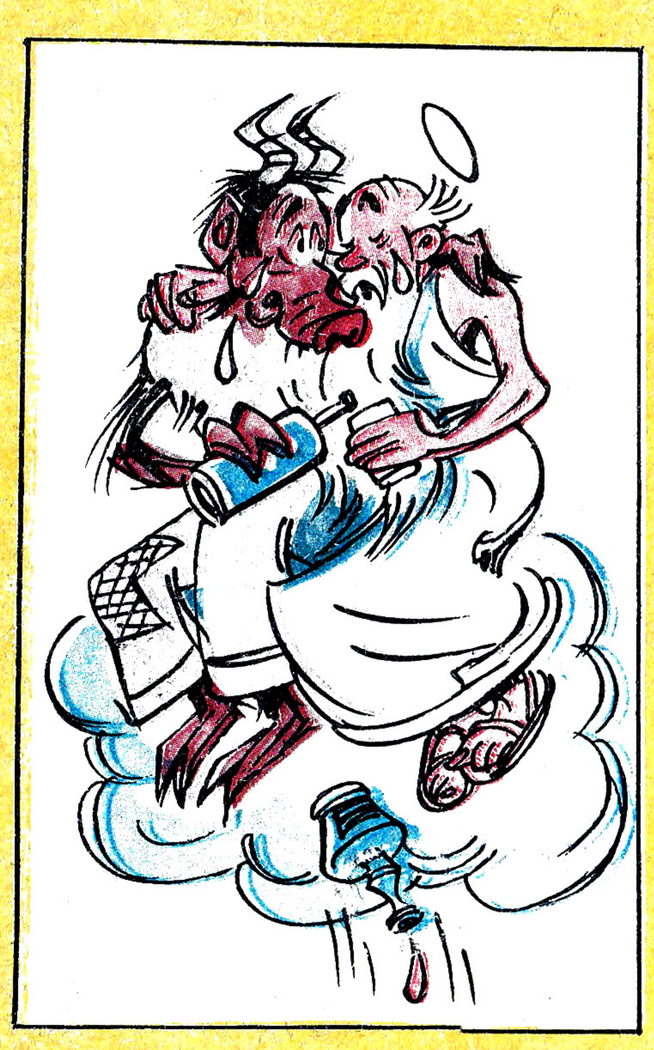

— Ну, хоч ти віруєш у мене?

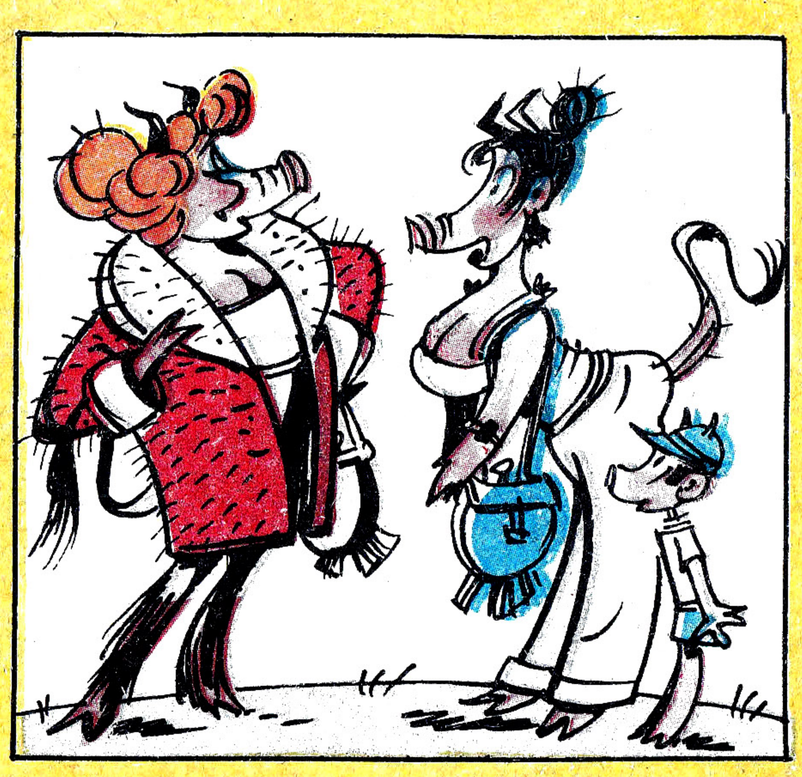

— Де це ти такий імпортний кожушок дістала?
— Є один знайомий грішничок на базі.

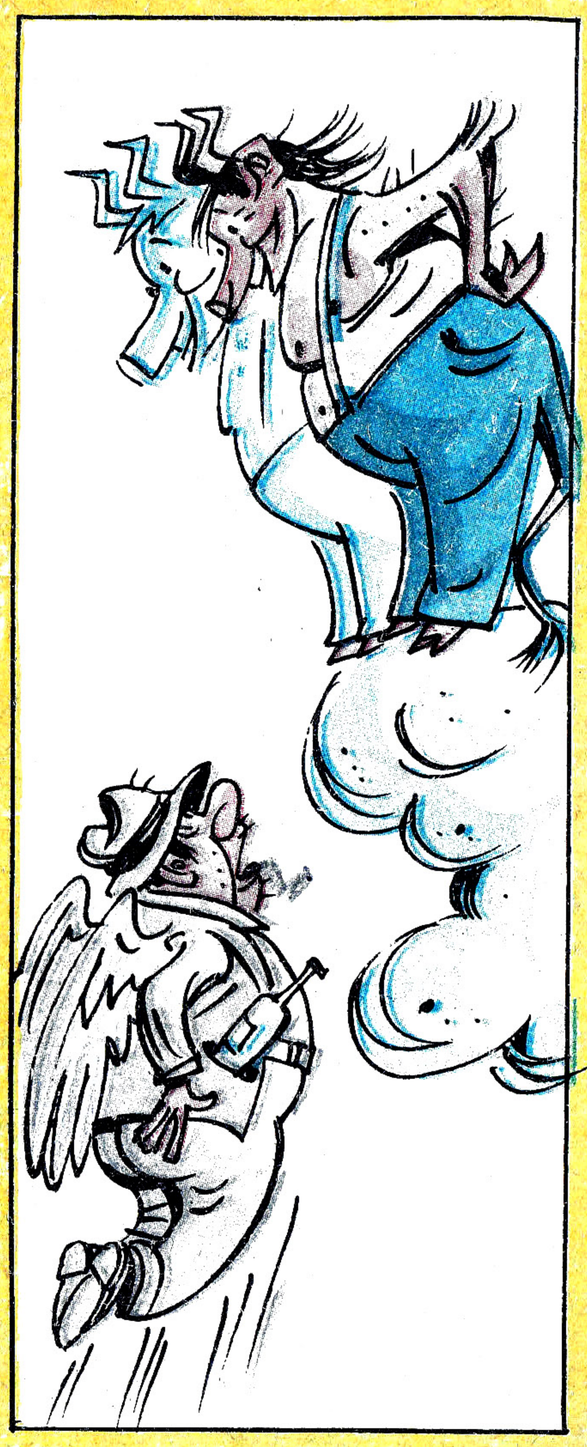

— Що за чортовиння, я ж у рай летів!
— Пити треба менше!

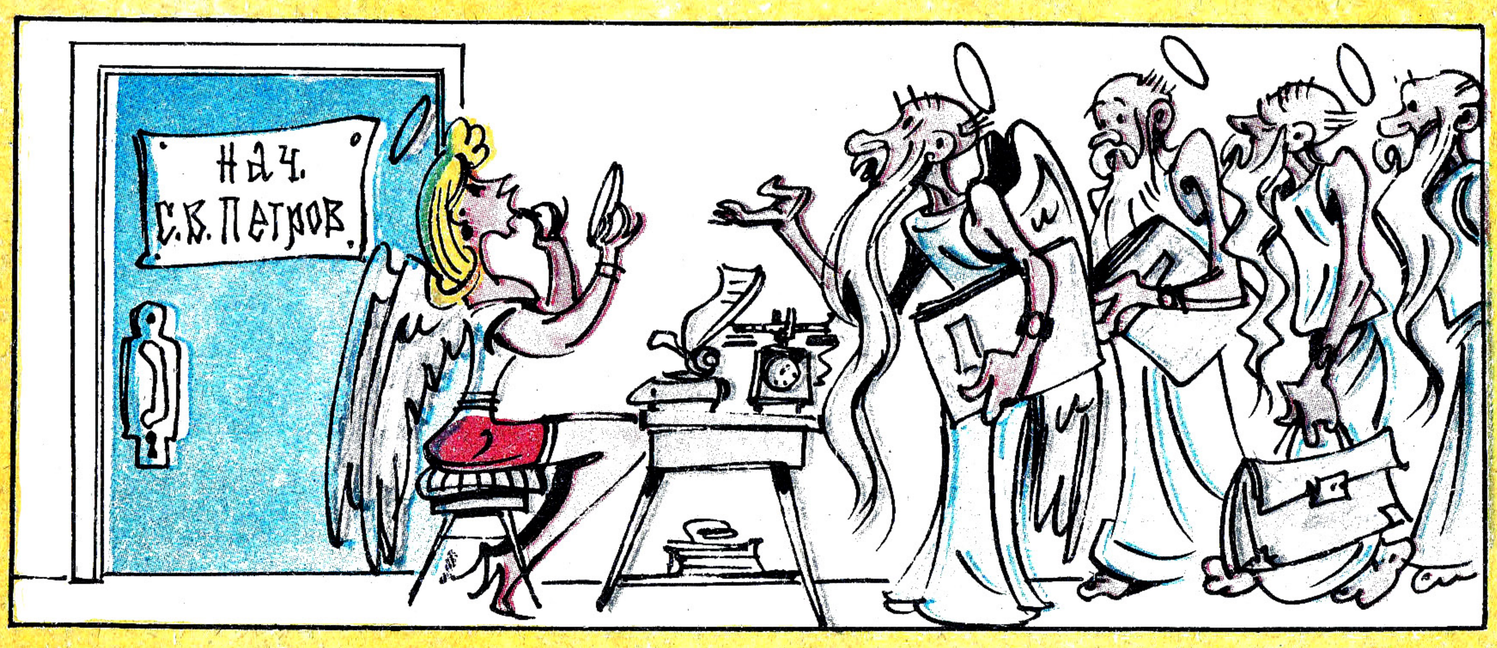

Ангел-хранитель.